

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG VÉGZÉSE (harmadik tanács)

2007. július 3. *

A T-212/02. sz. ügyben,

a **Commune de Champagne** (Svájc),

a „**Défense de l'appellation Champagne ASBL**” (székhelye: Champagne [Svájc]),

a **Cave des viticulteurs de Bonvillars** (székhelye: Bonvillars [Svájc]), valamint további felperesek, akiknek neve a jelen végzés mellékletében szerepel)

(képviselik őket: D. Waelbroeck és A. Vroninks ügyvédek)

felpereseknek

az **Európai Unió Tanácsa** (képviseli kezdetben: J. Carbery, később: F. Florindo Gijón és F. Ruggeri Laderchi, meghatalmazotti minőségben)

* Az eljárás nyelve: francia.

és

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik kezdetben: J. Forman és D. Maidani, később: J. Forman és F. Dintilhac, meghatalmazotti minőségben)

alperesek ellen,

támogatja őket:

a **Francia Köztársaság** (képviselik: G. de Bergues és A. Colomb, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó,

egyrészt a Svájci Államszövetséggel létrejött hét megállapodás megkötéséről szóló, 2002. április 4-i 2002/309/EK, Euratom tanácsi és – a tudományos és műszaki együttműködésről létrejött megállapodás tekintetében – bizottsági határozat (HL L 114., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 41. kötet, 89. o.) 1. cikke azon részének megsemmisítése iránt, amellyel jóváhagyták az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a mezőgazdasági termékek kereskedelméről létrejött megállapodás 7. melléklete II. címe 5. cikkének (8) bekezdését, másrészt a felpereseket e rendelkezés miatt állítólagosan ért kár megtérítése iránt benyújtott keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEK
ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (harmadik tanács),

tagjai: M. Jaeger elnök, J. Azizi és E. Cremona bírák,

hivatalvezető: E. Coulon,

meghozta a következő

Végzést

Jogi háttér

- ¹ A francia Champagne régióban termelt habzóbor a „meghatározott termőhelyről származó minőségi bor” (m. t. minőségi bor) elnevezést megillető oltalmat élvez a Közösségben, a meghatározott termőhelyről származó minőségi borokra vonatkozó különleges rendelkezések megállapításáról szóló, 1987. március 16-i 823/87/EGK módosított tanácsi rendelet (HL 1987. L 84., 59. o.), valamint az e rendelet 1 cikkének (3) bekezdése értelmében közzétett m. t. minőségi borok jegyzéke (HL 1999. C 46., 113. o.) alapján.

- 2 A bor és a szőlőmust megnevezésére és kiszerelésére vonatkozó általános szabályok megállapításáról szóló, 1989. július 24-i 2392/89/EGK tanácsi rendelet (HL 1989. L 232., 13. o.) 29. cikke (2) bekezdésének értelmében:

„A Közösségbe behozott importbor megjelölésére valamely földrajzi egységnek a Közösségben asztali bor, m. t. minőségi bor, vagy meghatározott termőhely megnevezésére használt neve nem használható sem azon termelő ország nyelvén, amelynek területén e földrajzi egység található, sem másik nyelven”.

- 3 Ugyanezen rendelet 29. cikke (3) bekezdése második albekezdésének értelmében:

„A (2) bekezdésben foglaltaktól való eltérésekről lehet határozni, ha valamely, a Közösségben termelt bor földrajzi neve és egy harmadik országban található földrajzi egység neve azonos, amennyiben ezen utóbbi országban e nevet az ősi és állandó szokásoknak megfelelően használják egy bor vonatkozásában, továbbá azzal a feltétellel, hogy alkalmazását ugyanezen ország szabályozza”.

- 4 A borpiac közös szervezéséről szóló, 1999. május 17-i 1493/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 179., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 26. kötet, 25. o.) 81. és 82. cikkének értelmében 2000. augusztus 1-jei hatállyal hatályon kívül helyezte a 823/87 rendeletet és a 2392/89 rendeletet. A legutóbb a 2002. április 24-i 699/2002/EK bizottsági rendelettel (HL L 109., 20. o.) módosított, az 1493/1999 rendelet végrehajtására vonatkozó végleges intézkedésekig ideiglenes intézkedések megállapításáról szóló, 2000. július 24-i 1608/2000 rendelet értelmében, az 1493/1999 rendelet egyes rendelkezéseitől eltérve, a 823/87 rendelet egyes rendelkezéseinek és a 2392/89 rendelet egészének alkalmazása meghosszabbításra került 2002. május 31-ig, amíg az 1493/1999 rendelet végrehajtási szabályainak véglegesítése és elfogadása megtörténik.

- 5 2002. április 29-én elfogadásra került az egyes borászati termékek leírása, jelölése, kiserelése és oltalma tekintetében az 1493/1999/EK tanácsi rendelet alkalmazására vonatkozó egyes szabályok megállapításáról szóló 753/2002/EK bizottsági rendelet (HL L 118., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 35. kötet 455. o.). E rendelet, melyet a 2002. november 25-i 2086/2002/EK bizottsági rendelet (HL L 321., 8. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 37. kötet, 383. o.) módosított, 2003. augusztus 1-je óta alkalmazandó.
- 6 A 753/2002 rendelet 48. cikke hatályon kívül helyezi az 1608/2000 rendeletet, a módosított 753/2002 rendelet 47. cikkének (2) bekezdése ugyanakkor arról rendelkezik, hogy az 1493/1999/EK rendelet egyes rendelkezéseitől eltérve, a 823/87 rendelet egyes rendelkezései, valamint a 2392/89 rendelet egészében csak 2003. július 31-ig maradnak alkalmazandók.
- 7 Az 1493/1999 rendelet 52. cikke értelmében:

„Amennyiben egy tagállam egy meghatározott vidék nevét használja egy m. t. minőségi bor vagy adott esetben egy m. t. minőségi borrá feldolgozandó bor jelölésére, akkor ezt a nevet nem lehet a borágazat olyan termékeinek jelölésére használni, amelyek nem az adott vidékről származnak, és/vagy amelyek nem a vonatkozó közösségi vagy nemzeti előírásoknak megfelelően kapták ezt a megnevezést. Ugyanez vonatkozik arra az esetre is, ha egy tagállam egy helyi közigazgatási egység vagy annak egy része, illetve egy helység nevét egy m. t. minőségi bor, vagy adott esetben m. t. minőségi borrá feldolgozandó bor jelölésére használja.

Az m. t. minőségi borok meghatározott típusaira vonatkozó közösségi rendelkezések sérelme nélkül a tagállamok engedélyezhetik – általuk meghatározandó termelési feltételek esetén –, hogy egy meghatározott vidék neve mellett fel lehessen tüntetni az előállítási módra vagy a típusra vonatkozó adatokat, vagy a szőlőfajta nevét, vagy annak szinonimáját”.

- 8 A „champagne” elnevezés a francia Champagne régióból származó borok vonatkozásában szerepel az 1493/1999 rendelet 54. cikkének (5) bekezdése alapján közzétett m. t. minőségi borok jegyzékének legutóbbi változatában (HL 2006., C 41, 1. o.).
- 9 A 753/2002 rendelet 36. cikkének (1) bekezdése az alábbiak szerint rendelkezik:

„A Kereskedelmi Világszervezet tagjai közé tartozó harmadik országból behozott importborok – közöttük a túlrett szőlőből készült bor és a közvetlen emberi fogyasztásra szánt, részben erjedt szőlőmust – címkéjén szerepelhet az 1493/1999/EK rendelet VII. melléklete A. 2. pontjának d) alpontja szerinti földrajzi jelzés neve, amennyiben ez arra szolgál, hogy egy harmadik ország területéről vagy e harmadik ország egy régiójából, illetve helységéből származóként azonosítsa a bort, amennyiben a termék valamely minőségbeli tulajdonsága, hírneve vagy egyéb jellemzője alapvetően ennek a földrajzi származásnak tulajdonítható”.

- 10 Ugyanezen rendelkezés (3) bekezdésének értelmében:

„Az (1) és (2) bekezdésben említett földrajzi jelzések nem lehetnek összetéveszthetők egy m. t. minőségi bor, asztali bor vagy más, a Közösség és harmadik országok között létrejött megállapodások jegyzékeiben szereplő importbor jelölésére használt földrajzi jelzéssel.

Azonban harmadik országoknak az első albekezdésben említett egyes földrajzi jelzései, amelyek valamely m. t. minőségi bor, asztali bor vagy importbor jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, olyan gyakorlati feltételek esetén

használhatók, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni, figyelembe véve annak szükségességét, hogy az érintett termelőket egyenlő elbánásban részesítsék, és a fogyasztókat ne vezessék félre.

[...]

Ezeket a jelzéseket és kifejezéseket, valamint ezeket a gyakorlati feltételeket a VI. melléklet tartalmazza”.

- ¹¹ A 753/2002 rendeletnek a 2004. február 20-i 316/2004/EK bizottsági rendelettel (HL L 55., 16. o., magyar nyelvű különkiadás 3. fejezet, 42. kötet, 490. o.) módosított 36. cikkének (5) bekezdése így szól:

„Harmadik ország (1) és (2) bekezdésben említett földrajzi jelzése feltüntethető az importált bor címkézésén abban az esetben is, ha az adott bornak csak 85%-a származik azon a termőhelyen szüretelt szőlőből, amelynek a nevét viseli”.

- ¹² A „champagne” elnevezés a Vaud (franciául: Vaud) kantonbeli Champagne településről származó borok vonatkozásában nem szerepel a VI. mellékletben foglalt, „a 36. cikk (3) bekezdésében említett megegyező földrajzi nevek listája, valamint használatuk gyakorlati feltételei” című listában.

A jogvita alapját képező tényállás

- 13 Champagne település a svájci Vaud kantonban található, Bonvillars borvidéken. Champagne település területén tiszta saszla alapú, nem habzó fehérbort termelnek, melyet „champagne” elnevezés alatt forgalmazznak.
- 14 1999. június 21-én az Európai Közösségek és a Svájci Államszövetség hét megállapodást írt alá, köztük az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a mezőgazdasági termékek kereskedelméről létrejött megállapodást (HL 2002. L 114., 32. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 41. kötet, 159. o., a továbbiakban: a Megállapodás).
- 15 A Megállapodás 7. mellékletének 5. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„(1) A Szerződő Felek e melléklettel összhangban minden szükséges intézkedést megtesznek a 6. cikkben említett, a Szerződő Felek területéről származó, a 2. cikk szerinti borászati termékek megnevezésére és bemutatására használt elnevezések kölcsönös oltalmának biztosítása érdekében. Evégett a Szerződő Felek megfelelő jogi eszközökkel biztosítják a földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések olyan borászati termékek elnevezésére való használatának megakadályozását, illetve az ilyen cselekménnyel szembeni hatékony védelmet, amelyekre az ilyen jelzések vagy kifejezések nem alkalmazhatók.

(2) A Szerződő Felek oltalom alatt álló elnevezései kizárólag az azon Szerződő Fél területéről származó termékek részére vannak fenntartva, amelyekre azok vonatkoznak, és azok csak az adott Szerződő Fél jogszabályaiban megállapított feltételek szerint használhatók.

[...]

(4) Azonos hangzású földrajzi jelzések esetében:

- a) ha az e melléklet alapján oltalom alatt álló két földrajzi jelzés azonos hangzású, mindkettő részére biztosított az oltalom, feltéve, hogy ezzel a fogyasztót nem vezetik félre a borászati termék tényleges származási helye tekintetében;

[...]

(5) Azonos hangzású hagyományos kifejezések esetén:

- a) ha az e melléklet alapján oltalom alatt álló két kifejezés azonos hangzású, mindkettő részére biztosított az oltalom, feltéve, hogy ezzel a fogyasztót nem tévesztik meg a borászati termékek tényleges származási helye tekintetében;

[...]

(8) Az (1), (2) és (3) bekezdésben előírt kizárólagos oltalom vonatkozik az e melléklet 2. függelékében található közösségi listában szereplő »Champagne« névre is. Azonban e melléklet hatálybalépésétől számított kétéves átmeneti időszakra vonatkozóan ez a kizárólagos oltalom nem akadályozza meg, hogy a svájci Vaud [Vaud] kantonból származó bizonyos borok megnevezésére és bemutatására a »Champagne« szót

használják, feltéve, hogy e borokat nem értékesítik a Közösség területén, és hogy a fogyasztót nem tévesztik meg a bor tényleges származási helye tekintetében.”

16 A Megállapodás 7. mellékletének 6. cikke az alábbiak szerint rendelkezik:

„Az alábbi elnevezések állnak oltalom alatt:

a) a Közösségből származó borászati termékek vonatkozásában:

- arra a tagállamra utaló megjelölések, amelyből a termék származik,
- a 2. függelékben feltüntetett konkrét közösségi megjelölések,
- a 2. függelékben feltüntetett földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések;

b) a Svájcban származó borászati termékek vonatkozásában:

- a »Suisse«, »Schweiz«, »Svizzera«, »Svizra« megjelölések, és az országot jelölő minden más név,

– a 2. függelékben feltüntetett konkrét svájci megjelölések.

– a 2. függelékben feltüntetett földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések.”

17 A Svájci Államszövetség a megerősítő dokumentumot 2000. október 16-án helyezte letétbe, miután a Megállapodást 1999. október 8-án a Svájci Államszövetség szövetségi gyűlése, illetve 2000. május 21-én népszavazás jóváhagyta.

18 A Svájci Államszövetséggel létrejött hét megállapodás megkötéséről szóló, 2002. április 4-i 2002/309/EK, Euratom tanácsi és – a tudományos és műszaki együttműködésről létrejött megállapodás tekintetében – bizottsági határozattal (HL L 114., 1. o; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 41. kötet, 89. o., a továbbiakban: a megtámadott határozat) a megállapodást az Európai Közösség jóváhagyta.

19 A határozat 17. cikke (1) bekezdésének értelmében a Megállapodás 2002. június 1-jén lépett hatályba.

Az eljárás

20 A felperesek az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. július 1-jén benyújtott keresetlevelükkel terjesztették elő a jelen keresetet.

- 21 Az Elsőfokú Bíróság Hivatalához benyújtott, 2002. október 16-i és 30-i külön beadványaikban a Tanács és a Bizottság az Elsőfokú Bíróság eljárési szabályzata 114. cikke 1. §-a alapján elfogadhatatlansági kifogást emelt.
- 22 2002. október 25-én a Francia Köztársaság kérte, hogy a Tanács és a Bizottság kérelmének támogatása végett az eljárásba beavatkozhasson. 2002. november 18-i végzésével az Elsőfokú Bíróság harmadik tanácsának elnöke e kérelemnek helyt adott.
- 23 A Francia Köztársaság az elfogadhatatlanságra korlátozódó beavatkozási beadványát 2003. január 20-án nyújtotta be.
- 24 A felperesek az elfogadhatatlansági kifogásra vonatkozó észrevételeiket 2003. február 3-án, a beavatkozási beadványra vonatkozó észrevételeiket 2003. március 24-én nyújtották be. A Tanács és a Bizottság lemondott a beavatkozási beadvánnyal kapcsolatos észrevételek benyújtásáról.
- 25 2003. június 17-i végzésével az Elsőfokú Bíróság az elfogadhatatlansági kifogásnak az érdemi ügghöz történő egyesítéséről rendelkezett, és az eljárési szabályzatának 64. cikkében foglalt pervezető intézkedések címén felhívta a feleket arra, hogy beadványaik keretén belül válaszoljanak egyes írásbeli kérdésekre. A felek ezen felhívásnak a megadott határidőn belül eleget tettek.

A felek kereseti kérelmei

- 26 A felperesek azt kérik, hogy az Elsőfokú Bíróság:
- a jelen keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak;
  - semmisítse meg a megtámadott határozat 1. cikkét azon részében, amelyben a Tanács jóváhagyta a Megállapodás 7. melléklete II. címe 5. cikkének (8) bekezdését;
  - amennyiben szükséges, semmisítse meg e határozatot azon részében, amelyben a Tanács és a Bizottság jóváhagyta a Megállapodás többi rendelkezését, valamint az egyrészt az Európai Közösség és tagállamai, másrészt a Svájci Államszövetség között a személyek szabad mozgásáról létrejött megállapodást, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a légitözeledésről létrejött megállapodást, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a vasúti és közúti áru- és személyszállításról létrejött megállapodást, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a mezőgazdasági termékek kereskedelméről létrejött megállapodást, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a megfélelőségértékelés kölcsönös elismeréséről létrejött megállapodást, az Európai Közösség és a Svájci Államszövetség között a közbeszerzések egyes vonatkozásairól létrejött megállapodást, illetve az Európai Közösségek és a Svájci Államszövetség között a tudományos és műszaki együttműködésről létrejött megállapodást;
  - állapítsa meg a Tanács és a Bizottság által képviselt Közösség szerződésen kívüli felelősségét, és kötelezze a Tanácsot és a Bizottságot, a felpereseket a Megállapodás 7. melléklete II. címe 5. cikkének (8) bekezdése következtében ért valamennyi kár megtérítésére;

- kötelezze a feleket arra, hogy ésszerű határidőn belül nyilatkozzanak a kárnak a felek megállapodása szerinti pontos összegéről, vagy megállapodás hiányában kötelezze a feleket a pontos összegeket tartalmazó kiegészítő kérelmek előterjesztésére, vagy ennek hiányában kötelezze a Tanácsot 1 108 108 svájci frankot kitevő (CHF) összegnek a bortertermelő felperesek részére történő megfizetésére, fenntartva a pontosítás további lehetőségét az eljárás folyamán;

- a Tanácsot és a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

27 A Tanács azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet – mint elfogadhatatlant – utasítsa el;

- másodlagosan, a keresetet – mint alaptalant – utasítsa el;

- a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

28 A Bizottság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- a keresetet – mint elfogadhatatlant – utasítsa el;

- másodlagosan, a keresetet – mint alaptalant – utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

29 A Francia Köztársaság azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

– a keresetet – mint elfogadhatatlant – utasítsa el;

– másodlagosan, a keresetet – mint alaptalant – utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

30 Az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 113. cikke értelmében az Elsőfokú Bíróság hivatalból a felek meghallgatását követően bármikor határozhat arról, hogy a kereset eljárásgátló okok fennállása miatt nem elfogadhatatlan-e, illetve megállapíthatja, hogy a kereset okafogyottá vált, és már nincs szükség határozathozatalra; ezt a határozatát a 114. cikk 3. és 4. §-ának megfelelően hozza meg; az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében ezek sorában szerepelnek a EK 230. cikk negyedik albekezdésében a kereset elfogadhatósága tekintetében meghatározott feltételek (a Bíróság C-313/90. sz., CIREFS és társai kontra Bizottság ügyben 1993. március 24-én hozott ítéletének [EBHT 1993., I-1125. o.] 23. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-114/96. sz., Biscuiterie-confiserie LOR és Confiserie du Tech kontra Bizottság ügyben 1999. március 26-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-913. o.] 24. pontja és a T-194/95. sz., Area Cova és társai kontra Tanács ügyben 1999. július 8-án hozott végzésének [EBHT 1999., II-2271. o.] 22. pontja).

31 Továbbá, eljárási szabályzata 111. cikkének értelmében, ha az Elsőfokú Bíróságnak nyilvánvalóan nincs hatásköre a kereset elbírálására, illetve ha a kereset nyilvánvalóan elfogadhatatlan, vagy jogilag nyilvánvalóan megalapozatlan, az Elsőfokú Bíróság a főtanácsnok meghallgatását követően – az eljárás folytatása nélkül – indokolt végzéssel határozhat az ügyben.

32 Jelen ügyben az Elsőfokú Bíróság úgy véli, a felek által az írásbeli szakasz folyamán benyújtott iratok és magyarázatok folytán kellő információval rendelkezik, miután az iratok tartalmazzák valamennyi, a határozat meghozatalához szükséges körülményt, és a felek meghallgatását követően az Elsőfokú Bíróság úgy határoz, hogy a szóbeli szakaszt nem szükséges megnyitni.

1. *A megsemmisítés iránti kérelmekről*

Az elfogadhatóságról

A Megállapodás 7. melléklete 5. cikke (8) bekezdésének sérelmet okozó jogi aktus-jellegéről

– A felek érvei

33 A Tanács és a Bizottság arra hivatkozik, hogy a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (8) bekezdése (a továbbiakban: a champagne-kikötés) nem okoz sérelmet a felperesek számára. Ugyanis az, hogy a „champagne” elnevezés nem használható a felperesek egy része által termelt borok megnevezésére és bemutatására, már a Megállapodás 5. cikkének, 6. cikke (1)–(3) bekezdéseinek, valamint 7. melléklete 2. függelékének együttes olvasatából következik. A champagne-kikötés egyetlen joghatása tehát

az, hogy Vaud kanton egyes borai számára kétéves átmeneti időszakot vezet be, amelynek folyamán a „champagne” szó használata engedélyezett a feltétellel, hogy e borokat nem a Közösség területén forgalmazzák, és a fogyasztót nem tévesztik meg a bor valódi eredetét illetően.

34 A Bizottság arra következtet, hogy mivel a felperesek a megtámadott határozat megsemmisítését kérik azon részében, amelyben jóváhagyja a champagne-kikötést, jelen, megsemmisítésre irányuló kérelmet – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

35 A felperesek úgy vélik, hogy ha általánosságban igaz is, hogy a borászati termékek elnevezésének kizárólagos oltalma a megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (1)–(3) bekezdéséből ered, a champagne-kikötés szigorúbb rendet ír elő a „champagne” elnevezés vonatkozásában. Ugyanis, míg a többi borászati termék, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (4) és (5) bekezdésében foglalt feltétekkel, hivatkozhat a homonímián alapuló kivételre, a champagne-kikötésnek az a hatása az átmeneti időszakot követően, hogy megtiltja valamennyi, „champagne” elnevezéssel megjelölt termék forgalmazását, ezáltal kizárja a homonímián alapuló esetleges kivételt, amelyre a Champagne településről származó borok hivatkozhattak volna.

36 Mivel a champagne-kikötés megfosztja a felpereseket annak lehetőségétől, hogy a homonímián alapuló kivételre hivatkozhatnak a Champagne településről származó borok javára, a megtámadott rendelkezések megsemmisítésének az EK 233. cikk értelmében az a hatása, hogy azok az intézmények, amelyek aktusait a Bíróság semmisnek nyilvánította, kötelesek megtenni a Bíróság ítéletében foglaltak teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, vagyis új tárgyalásokat kezdeni a Svájci Államszövetséggel, a Bíróság által meghatározott követelményeknek megfelelően. Következésképpen a felperesek úgy vélik, hogy a champagne-kikötés közvetlenül érinti a helyzetüket.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 37 Meg kell állapítani, hogy jelen kereset kifejezett tárgya a megtámadott határozat 1. cikkének megsemmisítése azon részében, amelyben jóváhagyja a champagne-kikötést. A kereset továbbá, kizárólag másodlagosan, és csakis abban az esetben, amennyiben a fenti határozat által jóváhagyott hét ágazati megállapodás elválaszthatatlan egészt alkot, a határozat azon részében történő megsemmisítésére is irányul, amely jóváhagyja a Megállapodás egészét, valamint a hat további ágazati megállapodást.
- 38 Ebből következik, hogy a felperesek, legalábbis formálisan, kérelmeik szövegezése értelmében, a vonatkozásukban sérelmet okozó rendelkezést a champagne-kikötéssel azonosítják, és a megtámadott határozat megsemmisítését kizárólag e kikötést jóváhagyó részében kérik, amit a részleges megsemmisítés iránti fő kereseti kérelemnek, vagy az említett határozat teljes megsemmisítése iránti másodlagos kereseti kérelemnek lehet tekinteni. A kért megsemmisítés terjedelmének kérdését ugyanis a felek akként jelölik meg, hogy az kizárólag attól függ, hogy a megtámadott határozat által jóváhagyott hét megállapodás egymástól elválasztható-e, tehát nincs kihatással a – felperesek által vonatkozásukban sérelmet okozónak vélt – rendelkezés azonosítására.
- 39 Az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely természetes vagy jogi személy által megsemmisítés iránt indított kereset csupán abban az esetben elfogadható, amennyiben a felperesnek érdeke fűződik a megtámadott jogi aktus megsemmisítéséhez (az Elsőfokú Bíróság T-480/93. és T-483/93. sz., Antillean Rice Mills és társai kontra Bizottság ügyben 1995. szeptember 14-én hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2305. o.] 59. pontja, a T-102/96. sz., Gencor kontra Bizottság ügyben 1999. március 25-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-753. o.] 40. pontja, a T-212/00. sz., Nuove Industrie Molisane kontra Bizottság ügyben 2002. január 30-án hozott ítélete [EBHT 2002., II-347. o.]). Ilyen érdek csak akkor állhat fenn, ha a megtámadott jogi aktus megsemmisítése önmagában jogi hatás kiváltására alkalmas (lásd az Elsőfokú Bíróság T-310/00. sz., MCI kontra Bizottság ügyben 2004. szeptember 28-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-3253. o.] 44. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot), vagy – másként kifejezve – ha a kereset a benyújtója tekintetében előnyösebb helyzetet eredményez (az Elsőfokú Bíróság T-28/02. sz., First Data és társai kontra Bizottság ügyben 2005. október 17-én hozott végzésének [EBHT 2005., II-4119. o.] 34. pontja).

40 Következésképpen azt kell megvizsgálni, hogy a champagne-kikötés hátrányosan érinti-e a felperesek jogait, annak meghatározása végett, hogy érdekük fűződik-e a megtámadott határozatnak az említett kikötést jóváhagyó részében történő megsemmisítéséhez, lévén keresetük tárgya e megsemmisítés.

41 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (2) bekezdése értelmében a Szerződő Felek oltalom alatt álló elnevezései kizárólag az azon Szerződő Fél területéről származó termékek részére vannak fenntartva, amelyekre vonatkoznak. A fenti melléklet értelmében oltalom alatt álló elnevezéseket a 6. cikk sorolja fel.

42 Az alábbi elnevezések állnak oltalom alatt a Közösségből származó borászati termékek vonatkozásában, a Megállapodás 7. melléklete 6. cikkének a) pontja értelmében:

- arra a tagállamra utaló megjelölések, amelyből a termék származik,
- a 2. függelékben feltüntetett konkrét közösségi megjelölések,
- a 2. függelékben feltüntetett földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések.

43 A Megállapodás 7. melléklete 6. cikkének b) pontja értelmében az alábbi elnevezések állnak oltalom alatt a Svájc-ból származó borászati termékek vonatkozásában:

- a »Suisse«, »Schweiz«, »Svizzera«, »Svizra« megjelölések, és az országot jelölő minden más név,

– a 2. függelékben feltüntetett konkrét svájci megjelölések;

– a 2. függelékben feltüntetett földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések.

44 A „champagne” francia ellenőrzött eredetmegjelölés az említett 2. függelékben a Megállapodás 7. melléklete 6. cikke a) pontja harmadik francia bekezdése értelmében vett földrajzi jelzéseként szerepel.

45 A „champagne” elnevezés ugyanakkor nem szerepel a Svájcban származó borászati termékek vonatkozásában oltalmat élvező, a 2. függelékben említett elnevezések között, sem svájci földrajzi jelzéseként, sem svájci hagyományos kifejezéseként, lévén e függelékben nem szerepel egyébként egyetlen, a Megállapodás 7. melléklete 6. cikke b) pontjának második franciabekezdésében hivatkozott kifejezés sem. Mivel másfelől e kifejezés nem tekinthető Svájcot jelölő névnek, a „champagne” elnevezést a Megállapodás 7. mellékletének értelmében oltalom alatt nem álló svájci elnevezésnek kell tekinteni.

46 Ugyanakkor emlékeztetni kell arra, hogy a 7. melléklet 5. cikke (4) bekezdésének a) pontja akként rendelkezik, hogy ha az e melléklet alapján oltalom alatt álló két földrajzi jelzés azonos hangzású, mindkettő részére biztosított az oltalom, feltéve, hogy ezzel a fogyasztót nem vezetik félre a borászati termék tényleges származási helye tekintetében. E melléklet 5. cikke (5) bekezdésének a) pontja ugyancsak előírja, hogy ha az e melléklet alapján oltalom alatt álló két kifejezés azonos hangzású, mindkettő részére biztosított az oltalom, feltéve, hogy ezzel a fogyasztót nem tévesztik meg a borászati termékek tényleges származási helye tekintetében.

- 47 Így a homonímián alapuló, a Megállapodás 7. mellékletének 5. cikke (4) és (5) bekezdésében foglalt kivételek, amelyekre a felperesek, álláspontjuk szerint a champagne-kikötés értelmében, nem hivatkozhatnak, az a rendeltetése, hogy a Megállapodás 7. melléklete értelmében oltalom alatt álló két homonim földrajzi jelzés vagy kifejezés tekintetében alkalmazzák őket.
- 48 Márpedig a fentiekben bemutatásra került, hogy a „champagne” elnevezés nem oltalom alatt álló svájci elnevezés a Megállapodás 7. mellékletének értelmében.
- 49 Vagyis az, hogy a felperesek nem hivatkozhatnak a homonímián alapuló valamely, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikke (4) és (5) cikkében foglalt kivételre, magából a rendelkezések szelleméből, valamint abból a körülményből következik, hogy a „champagne” elnevezés nem tekinthető a Megállapodás 7. melléklete értelmében oltalom alatt álló svájci elnevezésnek.
- 50 A felperesek tehát helytelenül állítják, hogy a champagne-kikötés megfosztja őket annak lehetőségétől, hogy a homonímián alapuló valamely, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikke (4) és (5) bekezdésében foglalt kivételére hivatkozzanak.
- 51 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az említett kikötés értelmében:

„Az (1), (2) és (3) bekezdésben előírt kizárólagos oltalom vonatkozik az e melléklet 2. függelékében található közösségi listában szereplő »Champagne« névre is. Azonban e melléklet hatálybalépésétől számított kétéves átmeneti időszakra vonatkozóan ez a kizárólagos oltalom nem akadályozza meg, hogy a svájci Vaud [Vaud] kantonból származó bizonyos borok megnevezésére és bemutatására a „Champagne” szót használják, feltéve, hogy e borokat nem értékesítik a Közösség területén, és hogy a fogyasztót nem tévesztik meg a bor tényleges származási helye tekintetében.”

- 52 A champagne-kikötés egyetlen hatása tehát az, hogy lehetővé teszi egy kétéves átmeneti időszak folyamán egyes, Vaud kantonból származó boroknak a Közösség területén kívül „champagne” elnevezés alatt történő forgalmazását. A champagne-kikötés ennél fogva a 7. melléklet 2. függelékében található közösségi listán szereplő „champagne” elnevezésnek ugyanezen melléklet 5. cikke (1)–(3) bekezdéseiben biztosított kizárólagos oltalom egyes, Vaud kantonból származó borok javára történő kiterjesztését valósítja meg, amint azt egyébként az említett kikötés első mondata, valamint a második mondata elején szereplő „azonban” kötőszó is kifejezi.
- 53 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a megtámadott határozat megsemmisítése azon részében, amelyben jóváhagyja a champagne-kikötést, nemcsak hogy nem eredményezne előnyösebb helyzetet a felperesek számára, de egyenesen hátrányosabb helyzetbe hozná őket, mivel eltörölné azt az átmeneti időszakot, melyet e kikötés a javukra megállapított. Ilyen értelemben a felpereseknek egyáltalában nincs a champagne-kikötéssel szembeni eljáráshoz fűződő érdekük, tehát keresetüket emiatt – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.
- 54 Ugyanakkor meg kell állapítani, hogy túl kérelmeik szigorúan vett megfogalmazásán, a felperesek által felhozott jogalapokból kiderül, hogy lényegében a Megállapodás alapján őket érintő tilalmat vitatják, amelynek értelmében nem forgalmazhatnak a Vaud kantonbeli Champagne településről származó borokat „champagne” elnevezés alatt a champagne-kikötés által biztosított kétéves átmeneti időszakot követően.
- 55 Márpedig, ha igaz is, amint azt a fentiekben bemutattuk, hogy a champagne-kikötés nem tekinthető e tilalom jogalapjának, ettől még a Megállapodás 7. melléklete 5. cikke (1)–(6) bekezdéseinek, valamint ugyanezen melléklet 2. függelékének értelmében, ténylegesen előírja a Svájci Államszövetség számára kizárólagos oltalom biztosítását a „champagne” közösségi elnevezés számára, és kizárja a homonímián alapuló kivétel bármiféle lehetőségét a Vaud kantonbeli Champagne település borainak javára. Meg kell állapítani továbbá, hogy a champagne-kikötés kifejezetten kiemeli

ezt a körülményt első mondatában, amelynek értelmében „[a]z (1), (2) és (3) bekezdésben előírt kizárólagos oltalom vonatkozik az e melléklet 2. függelékében található közösségi listában szereplő »Champagne« névre is”, ezáltal azon szabályozás kifejezett megfogalmazásának tekinthető, amely a „champagne” elnevezésnek a Közösségi eredetű oltalom alatt álló borászati termékeket tartalmazó egyetlen listájába történő felvételéből következik.

56 A fentiekből következően a keresetet valójában úgy kell tekinteni, hogy az a „champagne” közösségi elnevezés kizárólagos oltalmára vonatkozó, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (1)–(6) bekezdéseiben és 2. függelékében foglalt szabályozás ellen irányul, amelynek a champagne-kikötés, annak is különösen első mondata, kifejezett megnyilvánulása. Másfelől meg kell állapítani, hogy a felpereseknek a champagne-kikötés sérelmet okozó jogi aktusi természetére vonatkozó jogos kifogásain túl írásbeli beadványaikból is kiderül, hogy a Tanács és a Bizottság is ekként értelmezte a keresetet, tehát a kontradiktórius vitára nincs kihatással az, hogy a felperesek pontatlanul határozták meg a vonatkozásukban sérelmet okozó jogi aktust.

57 Ilyen körülmények között az Elsőfokú Bíróság a kereset elfogadhatóságát ugyancsak vizsgálni fogja, amennyiben tárgya a megtámadott határozat 1. cikkének megsemmisítése azon részében, amely jóváhagyja a „champagne” közösségi elnevezés kizárólagos oltalmának a Megállapodás 5. cikke (1)–(6) bekezdéseiben és 7. mellékletének 2. függelékében (a továbbiakban: a Megállapodás vitatott rendelkezései) foglalt szabályozását.

58 E tekintetben különbséget kell tenni aszerint, hogy arról van-e szó, hogy a felpereseket a vitatott rendelkezések hogyan érintik Svájc területén, vagy pedig arról, hogy e rendelkezések hogyan érintik őket a Közösség területén.

A felperesek megtámadott határozat általi, Svájc területén fennálló érintettségéről

– A felek érvei

- 59 A Tanács arra hivatkozik, hogy a Svájci Államszövetség nem része a Közösségnek, következésképpen az EK 299. cikk (1) bekezdés értelmében a Közösség egyetlen határozata vagy jogi aktusa sem alkalmazandó a területén. A megtámadott határozat nem eredményezheti tehát a Megállapodás svájci jogrendbe történő beemelését, mivel nem fejt ki a vonatkozásában joghatást.
- 60 A Tanács emlékeztet arra, hogy a szerződések jogáról szóló, Bécsben, 1969. május 23-án kelt egyezmény (a továbbiakban: a Bécsi Egyezmény) 26. cikke értelmében minden hatályos szerződés kötelezi a részes feleket, és a szerződést jóhiszeműen kell végrehajtaniok, továbbá, az Egyezmény 29. cikke értelmében, amennyiben a szerződésből eltérő szándék nem tűnik ki, és ilyen szándék más módon sem állapítható meg, a szerződés mindegyik részes felet teljes területére nézve kötelezi. Következésképpen az 1999. június 21-én egyrészt a Svájci Államszövetség, másrészt az Európai Közösség és tagállamai által aláírt hét megállapodást minden félnek be kell tartania és végre kell hajtania, és alkalmazása Svájc területén a svájci hatóságok kizárólagos hatásköre alá tartozik.
- 61 E tekintetben a Tanács felhívja a figyelmet arra, hogy a Megállapodás 16. cikke kimondja: területi hatálya egyrészt azon területekre terjed ki, ahol az Európai Közösséget létrehozó szerződést alkalmazzák, másrészt Svájc felségterületére; a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (1) bekezdése pedig kimondja, hogy „a Szerződő Felek megfelelő jogi eszközökkel biztosítják a földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések olyan borászati termékek elnevezésére való használatának megakadályozását, illetve az ilyen cselekménnyel szembeni hatékony védelmet, amelyekre az ilyen jelzések vagy kifejezések nem alkalmazhatók”.

62 A Tanács ebből arra következtet, hogy a svájci alkotmányos rendelkezéseknek megfelelően az említett Megállapodás az ezt megerősítő svájci határozat értelmében válik alkalmazhatóvá Svájc területén, mégpedig a saját jogrendjének megfelelő feltételek között és módon. Kizárólag a svájci hatóságok rendelkeznek hatáskörrel, illetve kizárólag e hatóságok felelősek a Megállapodás 7. mellékletének 5. cikkében foglalt, a felperesek helyzetére esetlegesen alkalmazandó, jogosultságok és kötelezettségek Svájc területén való alkalmazásához megfelelő jogi eszközök elfogadására. A Tanács hangsúlyozza, hogy noha a Svájci Államszövetség, a Közösséghez hasonlóan, ismeri a monista típusú nemzetközi megállapodások belső jogrendbe illesztésének rendszerét, ezen állam ugyanakkor önálló szabályokkal rendelkezik azon intézkedés meghatározása tekintetében, amellyel valamely, általa félként aláírt megállapodás jogosultságokat biztosít az egyének számára, miáltal a Közösség által kötött megállapodások közvetlen alkalmazhatóságával kapcsolatban a nemzeti bíróságok eltérő megoldásokat is jóváhagyhatnak, mint a közösségi bíróságok. A Tanács ezen eltérésre való példaként a svájci szövetségi bíróság (Schweizerisches Bundesgericht, Tribunal fédéral suisse, Tribunale federale svizzera) Bosshard Partners Intertrading kontra Sunlight AG ügyben 1979. január 25-én hozott ítéletére hivatkozik.

63 Végezetül pedig a felperesek által hivatkozott, annak kérdésére vonatkozó ítélezési gyakorlat, hogy valamely, a Közösség és harmadik országok által kötött megállapodás rendelkezését közvetlenül alkalmazhatónak kell-e tekinteni, jelen ügy vonatkozásában nem releváns, mivel a megtámadott határozatot a felperesek helyzetére nem lehet alkalmazni. A Tanács rámutat másfelől arra, hogy a megtámadott határozat Elsőfokú Bíróság által történő esetleges megsemmisítése a Bécsi Egyezmény 46. cikke értelmében nem vezet a Megállapodás érvényességének megszűnéséhez, vagyis a svájci hatóságoknak továbbra is tiszteletben kell azt tartaniuk, és a svájci hatóságok által a Megállapodás alkalmazásában hozott intézkedések továbbra is hatályban maradnak.

64 A Bizottság megállapítja, hogy a megtámadott határozat tárgya a Svájci Államszövetséggel 1999. június 21-én kötött hét megállapodás Közösség nevében és részéről történő megerősítése, illetve e megállapodások alkalmazhatóvá tétele a Közösség területén.

- 65 E vonatkozásban az állandó ítélkezési gyakorlatból következik, hogy valamely, a Tanács és/vagy a Bizottság által a Szerződés rendelkezéseinek megfelelően kötött megállapodást a Közösség vonatkozásában intézményeinek egyike által hozott jogi aktusnak kell tekinteni, és e megállapodás rendelkezései – a megállapodás hatálybalépésétől kezdve – a közösségi jogrend szerves részét képezik (a Bíróság 181/73. sz. Haegeman-ügyben 1974. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 1974., 449. o.] 4. és 5. pontja, és 12/86. sz. Demirel-ügyben 1987. szeptember 30-án hozott ítéletének [EBHT 1987., 3719. o.] 7. pontja).
- 66 Márpedig főszabályként az intézmények jogi aktusainak területi hatálya azonos az őket létrehozó szerződés területi hatályával. Így az EK-Szerződés 299. cikkének (1) bekezdése értelmében egy közösségi intézmény által hozott jogi aktus nem alkalmazható valamely harmadik ország területén, és nem érintheti ezen ország területén az adott állam szabályozása alapján keletkezett és gyakorolt jogokat.
- 67 A Megállapodás vitatott rendelkezései a felperesek vonatkozásában tehát kizárólag a svájci hatóságok által elfogadott megerősítő jogi aktus alapján alkalmazandók és alkalmazhatók, amelyekkel e hatóságok hivatalosan elismerik a Megállapodás rájuk vonatkozó kötelező hatályát, és kötelezettséget vállalnak arra, hogy, a Megállapodás 14–16. cikkeinek megfelelően megteszik a Megállapodás alkalmazásához szükséges intézkedéseket területükön.
- 68 A Bizottság ebből arra következtet, hogy a megtámadott határozat, vagyis a Közösség nevében és részéről elfogadott megerősítő jogi aktus nem alkalmazható Svájc területén, és ezen aktusnak nem tárgya – és nem lehet joghatása – a svájci állampolgárok tevékenységének szabályozása, következésképpen az sem, hogy bármiféle tilalmat állítson fel vonatkozásukban. Így a megtámadott határozat esetleges megsemmisítése nem érintheti helyzetüket Svájc területén, amely vonatkozásában továbbra is kizárólag a svájci hatóságok határozatai mérvadóak, tehát a felpereseknek nincs a megtámadott határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdekük.

- 69 A Francia Köztársaság mint beavatkozó arra hivatkozik, hogy a megtámadott határozat az, amellyel a Közösség nevében megkötötték az 1999. június 21-én aláírt hét egyezményt. Ennek tárgya e megállapodások végrehajtása a Közösség területén. Ugyanakkor az EK 299. cikk (1) bekezdésből következik, hogy valamely, közösségi intézmény által hozott jogi aktus kizárólag a tagállamok területén alkalmazandó, harmadik államok területén nem. Ez a jogi aktus tehát nem alkalmazandó Svájc területén, vagyis a felperesek jogait a megtámadott határozat nem érinti. Ahhoz, hogy e megállapodások alkalmazhatókká váljanak Svájc területén, előzetesen ugyanis az szükséges, hogy ezen állam hatóságai eljárjanak azok megerősítése tárgyában.
- 70 Másfelől, a földrajzi jelzések tekintetében a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (1) bekezdése pontosítja, hogy a Szerződő Felek megfelelő jogi eszközökkel biztosítják a földrajzi jelzések és hagyományos kifejezések olyan borászati termékek elnevezésére való használatának megakadályozását, illetve az ilyen cselekménnyel szembeni hatékony védelmet, amelyekre az ilyen jelzések vagy kifejezések nem alkalmazhatók. Csak a svájci hatóságok határozata válthat ki tehát olyan joghatást, mely a svájci állampolgárok jogait és kötelezettségeit befolyásolja.
- 71 A felperesek úgy vélik, hogy, az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a Tanács minden, nemzetközi megállapodás megkötéséről szóló jogi aktusa ellen önmagában is eljárás indítható az EK 230. cikk alapján (a Bíróság C-327/91. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 1994. augusztus 9-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-3641. o.] 16. pontja és a C-122/95. sz., Németország kontra Tanács ügyben 1998. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-973. o.] 41. és 42. pontja; a Bíróság EK 228. cikk alapján kiadott 3/94. sz., 1995. december 13-i véleménye [EBHT 1995., I-4577. o.] 22. pontja).
- 72 A felperesek úgy vélik, hogy a Tanács és a Bizottság érvei azon a téves előfeltevésen alapulnak, mely szerint valamely közösségi jogi aktus természeténél fogva nem alkalmas joghatás kiváltására a Közösség területén kívül. Ugyanis az a jogi aktus, amellyel a Közösség megállapodást köt valamely harmadik állammal, feltételezi ugyanezen megállapodás meglétét nemzetközi szinten is. Jelen ügyben a

Megállapodás tehát egyrészt a *Conseil fédéral suisse* [Der Schweizerische Bundesrat – svájci szövetségi tanács – a Svájci Államszövetség kormánya] 2000. október 16-i megerősítő határozatát, másrészt a Tanács 2002. április 4-i, e Megállapodás jóváhagyásáról szóló határozatát követően válik csak kötelező hatályúvá. Pontatlan tehát az a megállapítás, hogy a felperesek kizárólag a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek a Svájci Államszövetség részéről történő megerősítése által válnak érintetté, mivel, a megtámadott határozat hiányában a felperesek nincsenek megfosztva azon joguktól, hogy az általuk termelt bort „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák.

73 A felperesek kiemelik e tekintetben, hogy a megtámadott határozat a Megállapodásnak a Svájci Államszövetség részéről történt megerősítését követően jött létre. E határozat elfogadását megelőzően a Svájci Államszövetségre nem vonatkozott a Megállapodás vitatott rendelkezéseiből eredő kötelezettség, tehát kizárólag a fenti határozat mint a Megállapodás hatálybalépésének feltétele elfogadását követően keletkezett ez a kötelezettség. A tilalom, melynek értelmében a felperesek nem használhatják a továbbiakban a „champagne”, településnevet tartalmazó megjelölést, tehát közvetlenül a megtámadott határozatból ered.

74 Az, hogy valamely jogi aktus jogszerűtlensége két tényező együttes fennállásának, jelen esetben a Közösség és a Svájci Államszövetség megerősítés tárgyában hozott határozatai együttes meglétének függvénye, nem jelenti, hogy e tényezők bármelyikét ne lehetne megsemmisítés iránti kereset útján megtámadni, márpedig a Tanács álláspontjából ez következne.

75 A Bíróság egyébként elismerte a nemzetközi szerződések jóváhagyásáról szóló jogi aktusok ellen benyújtott megsemmisítés iránti keresetek elfogadhatóságát, függetlenül e határozatok belső vagy külső hatályától (a Bíróság fenti 71. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélete; a fenti 71. pontban hivatkozott Németország kontra Tanács ügyben hozott ítélete; a C-29/99. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 10-én hozott ítélete [EBHT 2002., I-11221. o.] és a C-281/01. sz., Bizottság kontra Tanács ügyben 2002. december 12-én hozott ítélete [EBHT 2002., I-12049. o.]).

- 76 Ezen túl, a Tanács elméletét követve, a közösségi intézmények szabadon megsértethetnék a közösségi jogi szabályokat, köztük az alapjogokat is, amennyiben külső hatáskörük keretén belül járnak el, és a szóban forgó jogi aktus kizárólag valamely harmadik állam területén eredményez joghatást.
- 77 A felperesek úgy vélik, az EK 299. cikk Tanács által adott értelmezése nem veszi tekintetbe, hogy a közösségi jogrend területi hatálya túlnyúlik az egyes tagállamok területének összességén, és valamennyi helyre kiterjed, ahol a tagállam bármilyen jogcímen eljár a Közösségre ruházott hatáskörök keretén belül. A Közösség tehát hatáskörrel rendelkezik a közösségen kívüli kartellek szankcionálására és összefonódások megtiltására (a Bíróság 89/85., 104/85., 114/85., 116/85., 117/85. és 125/85-129/85. sz., Ahlström Osakeyhtiö és társai kontra Bizottság ügyekben 1988. szeptember 27-én hozott ítélete [EBHT 1988., 5193. o.]; C-306/96. sz. Javico-ügyben 1998. április 28-án hozott ítélete [EBHT 1998., I-1983. o.]; a fenti 39. pontban hivatkozott Gencor kontra Bizottság ügyben hozott ítélet).
- 78 Márpedig, jelen ügyben a champagne-kikötés megfogalmazásából egyértelműen következik, hogy joghatás kiváltására irányul úgy a Közösség, mint Svájc területén. Hiszen ez utóbbi területen megtiltja a „champagne” elnevezés használatát, amelyet ugyanakkor a svájci jog fenntart a Vaud kantonban található Champagne település bortermelői számára. A felperesek e tekintetben arra hivatkoznak, hogy a Bernben, 1974. május 14-én aláírt, Franciaország és a Svájci Államszövetség között az eredetjelzések, eredetmegjelölések és egyéb földrajzi jelzések oltalmáról szóló szerződés (a továbbiakban: a francia–svájci szerződés) a 2. cikkének (3) bekezdésében foglalt, homonímián alapuló kivétel értelmében lehetővé teszi a fenti elnevezés használatát a Vaud kantonbeli Champagne-ból származó borok tekintetében. Ezt a körülményt Champagne régió bortermelői egyébiránt nem vitatták.
- 79 Egyébként a Bécsi Egyezmény 46. cikke, amelyre a Tanács érvelésének alátámasztása céljából hivatkozik, egyszerűen csak arról rendelkezik, hogy az állam arra a tényre, hogy a szerződést magára nézve kötelező hatályúként a szerződéskötési hatáskörre vonatkozó belső jogi rendelkezés megsértésével ismerte el, ezen elismerés

érvénytelenítése céljából nem hivatkozhat, kivéve, ha a jogsértés szemmel látható [nyilvánvaló] volt, és alapvető fontosságú belső jogi szabályra vonatkozott. Mindenestre az Egyezmény 46. cikke fenntartja azt az esetet, amikor a jogsértés nyilvánvaló, ami jelen ügyben is fennáll, mivel a Megállapodás vitatott rendelkezései a felperesek magántulajdonhoz fűződő jogának és gazdasági tevékenységük szabad gyakorlásához fűződő jogának nyilvánvaló és súlyos megsértését valósítják meg. Ezen túl a megtámadott határozat megsemmisítése a Megállapodás vitatott rendelkezéseit megfosztaná értelmüktől, és a Megállapodás részes feleinek azokat, a Bécsi Egyezmény 60. és ezt követő cikkeinek megfelelően, többé nem kellene alkalmazniuk.

80 Végezetül, a Tanács azon érvelésével kapcsolatban, mely szerint a Megállapodás vitatott rendelkezései nem érintik közvetlenül a felpereseket, ez utóbbiak emlékeztetnek arra, hogy a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság ítélezési gyakorlatának értelmében egy felperes akkor tekinthető közvetlenül érintettnek, ha az elfogadott közösségi jogi aktus az ő vonatkozásában azonnali hatást vált ki, anélkül, hogy valamely nemzeti vagy közösségi hatóság részéről további diszkrecionális beavatkozás közbeiktatására lenne szükség. Ugyanakkor egy tisztán eljárási aktus közbeiktatása nem szakítja meg a közösségi aktus és a felperes között fennálló közvetlen kapcsolatot (a Bíróság 41/70-44/70. sz., International Fruit Company és társai kontra Bizottság ügyben 1971. május 13-án hozott ítélete [EBHT 1971., 411. o.]).

81 Az állandó ítélezési gyakorlat szerint az a feltétel, miszerint a megtámadott közösségi intézkedésnek közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, azt kívánja meg, hogy ezen aktus közvetlen hatást gyakoroljon a jogalany jogi helyzetére, és ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és közties szabályok alkalmazása nélkül, egyedül a közösségi szabályozás alapján történik (a Bíróság C-386/96 P. sz., Dreyfus kontra Bizottság ügyben 1998. május 5-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-2309. o.] 43. pontja).

82 A felperesek tehát elismerik, hogy olyan intézkedés esetében, amely ténylegesen tág mozgásteret hagy az ennek a belső jogba történő átültetésére köteles tagállamok számára, csak az elfogadott végrehajtási rendelkezések érinthetik a felek helyzetét.

83 Viszont nem ugyanez áll fenn jelen esetben, mivel a champagne-kikötés egyértelmű, pontos és félreérthetetlen módon került megfogalmazásra, és egyáltalában nem hagy mérlegelési lehetőséget a Megállapodás vitatott rendelkezései végrehajtásának és tényleges alkalmazásának biztosításához szükséges eszközök elfogadása tekintetében. A Tanács és a Bizottság maguk is kitartanak egyébíránt amellet, hogy a Svájci Államszövetségnek a Megállapodás 14. cikke értelmében meg kell tennie minden általános vagy különös intézkedést az e megállapodás alapján fennálló kötelezettségeik teljesítése érdekében, nemzetközi szintű felelősségének terhe mellett.

84 Továbbá a közösségi jog megsértése nem Svájc esetleges magatartásából ered, hanem a Megállapodás vitatott rendelkezéseiből, amelyek Svájcot arra kötelezik, hogy a helyes végrehajtás céljából fogadja el a megfelelő intézkedéseket, a Bíróság C-476/98. sz., Bizottság kontra Németország ügyben 2002. november 5-én hozott ítéletének (EBHT 2002., I-9855. o.) tárgyát képező helyzethez hasonlóan.

85 A felperesek tehát úgy vélik, hogy az ő vonatkozásukban a megtámadott határozat joghatást vált ki, és az Elsőfokú Bíróság hatáskörrel rendelkezik a jelen kereset elbírálására, mivel a nemzetközi egyezményi háttér e tekintetben közömbös, lévén, hogy a Bíróság kimondta, hogy a nemzetközi téren a Közösség intézményeit megillető hatáskörök gyakorlása nem vonható ki az EK 230. cikkben meghatározott bírósági jogszerűségi felülvizsgálat alól (a fenti 71. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet és a fenti 71. pontban hivatkozott Németország kontra Tanács ügyben hozott ítélet).

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

86 Előjáróban emlékeztetni kell arra, hogy ahhoz, hogy egy kereset az EK 230. cikk első albekezdés alapján elfogadható legyen, a megtámadott jogi aktusnak olyan, kötelező joghatást kiváltó intézményi aktusnak kell lennie, amely a felperesek érdekeit érinteti azzal, hogy jelentősen megváltoztatja jogi helyzetüket (a Bíróság C-68/94. és

C-30/95. sz., Franciaország és társai kontra Bizottság ügyben 1998. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1375. o.] 62. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-87/96. sz., Assicurazioni Generali és Unicredito kontra Bizottság ügyben 1999. március 4-én hozott ítéletnek [EBHT 1999., II-203. o.] 37. pontja; lásd még e tekintetben a Bíróság 22/70. sz., Bizottság kontra Tanács (ún. »AETR«) ügyben 1971. március 31-én hozott ítéletét [EBHT 1971., 263. o.], és a fenti 71. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 14. pontját).

87 Noha valamely, egyrésről a Közösségek, másrésről egy harmadik állam vagy nemzetközi szervezet által aláírt megállapodást, mint e szervek együttes szándékát kifejező eszközt, nem lehet ezen intézmények által kibocsátott jogi aktusnak tekinteni, és ennél fogva nem támadható meg az EK 230. cikk alapján, az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az a jogi aktus, amely valamely illetékes közösségi intézmény részéről az adott megállapodás megkötésére irányul, ugyanezen cikk értelmében intézményi aktusnak tekintendő, ennél fogva megtámadható megsemmisítés iránti kereset útján (lásd e tekintetben a fenti 71. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 17. pontját; a fenti 71. pontban hivatkozott 3/94. sz. vélemény 22. pontját és a fenti 71. pontban hivatkozott Németország kontra Tanács ügyben hozott ítélet 42. pontját).

88 Ebből következik, hogy a felperesek keresetének tárgya kizárólag a megtámadott határozat megsemmisítése lehet, és e kereset kizárólag akkor elfogadható, ha e határozat kötelező joghatást vált ki, amely a felperesek érdekeit érintheti azzal, hogy jelentősen befolyásolja jogi helyzetüket.

89 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok szuverenitásának az Egyesült Nemzetek Alapokmánya 2. cikkének 1. pontjában biztosított elvéből az következik, hogy főszabályként a tagállamok feladata a területükre vonatkozó jogszabályok megalkotása, és ezzel összefüggésben valamely tagállam főszabályként kizárólag a saját területét érintő kötelező erejű szabályokat vezethet be egyoldalúan. A Közösség vonatkozásában ugyancsak hangsúlyozni kell, hogy az EK 299. cikk értelmében és az e rendelkezésben foglalt, egyes területekre vonatkozó különös szabályoknak megfelelően, az EK-Szerződés kizárólag a tagállamok területén alkalmazandó.

- 90 Ebből következik, hogy valamely, az intézmények által a Szerződés alkalmazásával elfogadott jogi aktust mint a Közösség által egyoldalúan kibocsátott aktust nem lehet az EK 299. cikkben meghatározott területen kívül jogosultságokat és kötelezettségeket létrehozó aktusnak tekinteni, ennél fogva e határozat területi hatálya kizárólag e területre terjedhet ki, és semmiféle joghatást nem vált ki Svájc területén. Csak az említett, keresettel nem megtámadható megállapodás rendelkezése joghatás kiváltása Svájc területén, az ezen állam jogrendjében foglalt módon, és azt követően, hogy az erre alkalmazandó eljárások szerint megerősítésre kerül.
- 91 Meg kell tehát állapítani, hogy a Tanács és a Bizottság által a Közösség nevében és részéről elfogadott megtámadott határozat nem változtatja meg a felperesek jogi helyzetét Svájc területén, mivel erre kizárólag az ezen állam által a szuverén hatáskörének gyakorlása körében elfogadott rendelkezések irányadók. Azon állítólagos sérelmet okozó hatások, melyeket a felperesek tekintetében a Megállapodás Svájc területén kivált, egyedül abból a körülményből erednek, hogy a Svájci Államszövetség, szuverén módon határozva a fenti egyezmény megerősítéséről, magára nézve elismerte e megállapodás kötelező hatályát, és a Megállapodás 14. cikkének megfelelően kötelezte magát arra, hogy megteszi a Megállapodásból – köztük annak vitatott rendelkezéseiből – eredő kötelezettségei teljesítése érdekében szükséges intézkedéseket.
- 92 Ez egyébiránt megfelel a Megállapodás 16. cikkének, amely arról rendelkezik, hogy e Megállapodást egyrésztől azokon a területeken kell alkalmazni, ahol az Európai Közösséget létrehozó szerződést alkalmazzák, az abban megállapított feltételek szerint, és másrésztől Svájc felségterületén, együttes olvasatban a Megállapodás 17. cikke (1) bekezdésének első mondatával, melynek értelmében a Szerződő Felek e megállapodást saját eljárási rendjük szerint erősítik meg vagy hagyják jóvá.
- 93 Azon egyszerű tény, hogy a Megállapodás 17. cikke (1) bekezdésének második mondatában foglalt formális hatályba léptető rendelkezés alkalmazásában, melynek értelmében e megállapodás a hét ágazati megállapodás mindegyikét megerősítő vagy jóváhagyó dokumentumok letétbe helyezéséről szóló végső értesítést követő második

hónap utáni első napon lép hatályba, a megtámadott határozat a Megállapodás hatályba lépéséhez vezetett, semmiképp nem lehet befolyással a fent kifejtett általános elvre, amelynek értelmében főszabályként kizárólag valamely tagállam alkothat egyoldalúan a saját területét érintő kötelező erejű szabályokat. Ugyanis, noha természetesen el kell ismerni, hogy a Megállapodás 17. cikke értelmében a megtámadott határozat megsemmisítése a Megállapodás felfüggesztéséhez vezethet, meg kell állapítani egyrészt, hogy ugyanez a helyzet a Megállapodás Svájci Államszövetség részéről történő megerősítéséről szóló határozat megsemmisítésének esetén, főként pedig, hogy ennek eshetősége a Megállapodás hatálybalépése eljárási és formális feltételeinek egyszerű következménye, és nyilvánvalóan nem vezethet arra a következtetésre, hogy a megtámadott határozat területi hatálya kiterjedne Svájc területére.

94 Végezetül, noha a Bíróság kimondta, hogy a nemzetközi téren a Közösség intézményeit megillető hatáskörök gyakorlása nem vonható ki az EK 230. cikkben meghatározott bírósági jogszerűségi felülvizsgálat alól (a fenti 71. pontban hivatkozott Franciaország kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 16. pontja), hangsúlyozni kell, hogy jelen ügyben a kereset elfogadhatóságának a Megállapodás vitatott rendelkezései Svájc területét érintő joghatásainak vonatkozásában történő elismerése ahhoz vezetne, hogy a közösségi bíró a közösségi jog fényében valamely harmadik államnak biztosított jogok vagy általa vállalt kötelezettségek jogszerűségének tárgyában döntene, amely állam külkapcsolatai folytatása keretén belül szabadon és szuverén módon kötött. Ilyesfajta felülvizsgálat nyilvánvalóan kívül esik az Elsőfokú Bíróság EK-szerződésben meghatározott hatáskörén.

95 A fentiekből következik, hogy a megtámadott határozat nem vált ki a felperesek vonatkozásában kötelező és a jogi helyzetük megváltoztatására alkalmas joghatást Svájc területén, ezáltal nem képez az EK 230. cikk alapján megsemmisítés iránti kéréssel megtámadható jogi aktust. Ezen okoknál fogva a felperesek annak bemutatására irányuló érvelését, mely szerint e határozat az EK 230. cikk negyedik bekezdése értelmében közvetlenül érinti őket, mint irreleváns érvelést el kell utasítani, mivel e kérdés előzetesen azt feltételezi, hogy a megtámadott jogi aktus vonatkozásukban kötelező joghatást vált ki.

96 A jelen keresetet tehát a megtámadott határozat Svájc területe vonatkozásában történő megsemmisítésére irányuló részében el kell utasítani.

A felperesek megtámadott határozat általi, a Közösség területén fennálló érintettségéről

– A felek érvei

97 A Tanács kijelenti, hogy a francia Champagne régióból származó bor m. t. minőségi borként kizárólagos oltalmat élvez a Közösség területén, és ezen a Megállapodás vitatott rendelkezései semmit sem változtatnak.

98 Ellenkérelmében a Tanács, az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésre adott válaszul, kifejti, hogy a 753/2002 rendelet 36. cikkének értelmében, amely meghatározza, hogy valamely földrajzi jelzést milyen feltételekkel lehet feltüntetni a Közösségbe behozott importborok címkéin, e földrajzi jelzés nem lehet összetéveszthető egy m. t. minőségi bor, asztali bor vagy más, a Közösség és harmadik országok között létrejött megállapodások jegyzékeiben szereplő importbor jelölésére használt földrajzi jelzéssel.

99 A Tanács úgy véli, jelen esetben, hogy a 753/2002 rendelet 36. cikke (3) bekezdésében foglalt homonímián alapuló kivétel a Vaud kantonbeli Champagne településről származó borok tekintetében nem alkalmazható, tekintettel az összetévesztés nyilvánvaló veszélyére, amelyhez ezen azonos hangzású alak vezethetne a fogyasztók körében. Továbbá a francia ellenőrzött eredetmegjelölés sokkal nagyobb elismertsége és hírneve különösen igazságtalanná tenné az ezen elnevezésből való részesedést, ami ellentétes lenne e rendelkezés előírásaival.

100 A Tanács rámutat továbbá arra, hogy valamely harmadik állam egyetlen földrajzi jelzése sem képezi tárgyát az említett 36. cikk (3) bekezdése értelmében a közösség területén történő használatra vonatkozó engedélynek. Ugyanis a 753/2002 rendelet VI. melléklete, amely a homonímián alapuló kivételt élvező „megegyező” földrajzi nevek, valamint hagyományos elnevezések listáját tartalmazza, üres. Így a svájci „champagne” földrajzi jelzés tekintetében egyáltalában nem alkalmazható a homonim megjelölések vonatkozásában e rendelet által biztosított kivétel, miáltal a felperesek nem jogosultak a Champagne településről származó borok ezen elnevezés alatt történő forgalmazására.

101 A Tanács ennél fogva kijelenti, hogy úgy a Megállapodás megkötését megelőzően, mint azt követően, a Közösség területén a „champagne” ellenőrzött eredetmegjelölésnek biztosított oltalomról, illetve a használatára vonatkozó szabályokról az 1493/1999 rendelet, illetve a 753/2002 rendelet rendelkezik. Ezen túl, noha e rendeletek biztosítják a felperesek számára azt a lehetőséget, hogy használják a „champagne” elnevezést a Vaud kantonban található Champagne településről származó borok tekintetében, e lehetőséget nem módosította a Megállapodás, amely nem rendelkezik a valamennyi fél területén saját földrajzi jelzéseinek nyújtandó oltalomról szóló szabályokról. Tehát a megtámadott határozat nem vezet be semmiféle új rendelkezést a Svájc-ból behozott, „champagne” elnevezéssel megjelölt importborok Közösség területén való forgalmazása vonatkozásában, ennél fogva e határozat nem érinti közvetlenül a felpereseket.

102 Ezt az álláspontot nem cáfolja a francia–svájci szerződés, amely kizárólag egy „champagne” megjelölést ismer el, mégpedig azt, amelyet a francia Champagne régióból származó habzóborok megnevezésére használnak. Az említett szerződés 1. cikke (2) bekezdésének harmadik albekezdése ugyanis az első albekezdésben foglalt kötelezettségektől eltérő kivételekről rendelkezik, az alábbiak szerint:

„Ha az első albekezdés értelmében oltalmat élvező valamely elnevezés megegyezik egy, a Francia Köztársaság területén kívül található régió vagy hely nevével, az első

albekezdés nem zárja ki, hogy az elnevezést ezen régióban vagy helyen előállított termék vagy áru vonatkozásában használják. Mindazonáltal kiegészítő előírások jegyzőkönyvbe foglalhatók”.

- 103 E rendelkezésnek tehát az a hatása, hogy lehetővé teszi a Svájci Államszövetség részére, hogy eltérjen az első albekezdésben foglalt kötelezettségtől, amelynek értelmében a „champagne” elnevezés „a Svájci Államszövetség területén a francia termékek vagy áruk számára” van fenntartva. E rendelkezésnek ugyanakkor nem tárgya a „champagne” elnevezésnek Franciaország területén biztosítandó oltalom meghatározása, következésképpen nem is ütközik a közösségi borászati szabályozással, amely ezt az ellenőrzött eredetmegjelölést fenntartja a Közösség területén egyes, a francia Champagne régióból származó borok számára.
- 104 Egyébiránt, az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszában a Tanács kijelentette, hogy a felperesek nem bizonyították jogilag megkövetelt módon, hogy a „champagne” elnevezés a svájci jog értelmében ellenőrzött eredetmegjelölésként áll oltalom alatt.
- 105 A Svájci Államszövetség kormányának a borászatról és a borbehozatalról szóló 1988. december 7-i rendelete ugyanis háromféle elnevezést különböztet meg: eredetmegjelölést, ellenőrzött eredetmegjelölést és eredetjelzést. E szabályozás értelmében az eredetmegjelölés az érintett földrajzi területen szüretelt szőlőből származó és minimális természetes cukortartalmú borok számára van fenntartva. Az ellenőrzött eredetmegjelölésnek, az eredetmegjelölés vonatkozásában előírt cukortartalom túl „a kanton által meghatározott további követelményeknek” is meg kell felelniük legalább a „termelési területek kijelölése, [...], a szőlőfajták [...], a termelés módjai [...], a természetes cukortartalom [...], a felület-egységenkénti maximális hozam [...], a borelőállítás módszerei [valamint] organoleptikus elemzés és vizsgálat tekintetében”.

- 106 A Tanács elismeri, hogy a Vaud kantonbeli borok eredetmegjelöléseiről szóló 1985. június 19-i rendelet (a továbbiakban a vaudi borok eredetmegjelöléseiről szóló rendelet) 16. cikkének megfelelően „valamely település területén szüretelt bor jogosult az e település nevét tartalmazó elnevezésre”. E jogosultság ugyanakkor ellentmond a Svájci Államszövetség e rendeletet követően kiadott, borászatról és a borbehozátról szóló 1998. december 7-i rendeletének, amely az ellenőrzött eredetmegjelölést olyan borok számára tartja fenn, amelyek teljesítik azon, a település nevét tartalmazó megjelölésekkel kapcsolatban előírt egyszerű feltételnél szigorúbb, minőségi feltételeket, hogy a bor legalább 51 %-át a szóban forgó település területén szüreteljék.
- 107 A Tanács hozzáteszi, hogy a vaud-i borok ellenőrzött eredetmegjelöléseiről szóló 1995. június 28-i rendelet 3. cikkének értelmében a vaudi borok eredetjelzései kizárólag ellenőrzött eredetmegjelölésű borok számára vannak fenntartva, ellenőrzött eredetmegjelöléseknek pedig az olyan hagyományos vagy nem hagyományos földrajzi elnevezéseket kell tekinteni, amelyek a vaudi borok minőségéről szóló 1993. március 26-i rendelet 1–4. cikkei értelmében vett 1. kategóriába tartozó borokra vonatkoznak.
- 108 E tekintetben a Tanács arra hivatkozik, hogy a vaudi borok minőségéről szóló 1993. március 26-i rendelet 1. cikke értelmében kizárólag – a szőlőfajtánként és megjelölésenként megállapított – minimális természetes cukortartalommal rendelkező szőlőből származó borok viselhetik az adott borvidékre, termőterületre vagy termőterület részére (település, dűlő, kastély, apátság, birtok, kataszteri megjelölés vagy közkeletű név) vonatkozó eredetmegjelölést. Márpedig, hangsúlyozza a Tanács, noha a „Bonvillars” megjelölés szerepel a megjelölések listájában, a „champagne” esetében nem ez a helyzet.
- 109 A Tanács úgy véli tehát, hogy a „champagne” elnevezés nem ellenőrzött eredetmegjelölés, nem is eredetmegjelölés, hanem egyszerű földrajzi jelzés, amely nincs semmiféle kapcsolatban a minőséggel vagy jóhírnévvel. Ezen elnevezésnek a svájci jog értelmében ugyanis egyetlen, tisztán földrajzi feltételnek kell megfelelnie, nevezetesen, hogy a bor legalább 51%-ban a Champagne településen szüretelt szőlőből származzon.

- 110 Ezt az értelmezést megerősíti Vaud kantonnak a szőlőtermelés korlátozásáról és hivatalos ellenőrzéséről szóló 1993. július 16-i rendelete. A Tanács felhívja a figyelmet arra, hogy e rendelet 1. cikkének értelmében, a kanton szőlőkataszterében nyilvántartják minden egyes tulajdonos szőlőparcelláit, amelyben ugyanezen rendelet 3. cikke értelmében fel kell tüntetni a vaud-i borok eredetmegjelöléséről szóló rendelet szerinti vonatkozó megjelölést is. Márpedig a kanton felperesek által benyújtott szőlőkataszteréből egyértelműen látszik, hogy azon megjelölés, amelyre valamennyi felperes jogosult: a „Bonvillars”.
- 111 A Bizottság a maga részéről úgy véli, hogy a „champagne” elnevezés használata a Közösség területén régóta a francia Champagne régióból származó borok számára van fenntartva, amin a Megállapodás vitatott rendelkezései egyáltalában nem változtatnak.
- 112 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdéseire adott válaszában a Bizottság arra hivatkozik, hogy a 2392/89 rendelet 29. cikke (3) bekezdésének utolsó albekezdésében foglalt, a homonímián alapuló kivétel, amely 2003. augusztus 1-jéig volt hatályban, bizottsági határozat útján volt biztosítható az ugyanezen cikk (2) bekezdésében foglalt rendelkezésektől való eltérés iránti kérelemre. Márpedig ezirányú kérelmet nem terjesztettek elő a svájci Champagne településből származó borok vonatkozásában.
- 113 Ezen túlmenően, a 753/2002 rendelet 36. cikke (3) bekezdése második albekezdésében foglalt, a homonímián alapuló kivétel, amely 2003. augusztus 1-je óta van hatályban, rendeltetésénél fogva azzal a feltétellel alkalmazható, hogy az adott megjelölés a harmadik országban földrajzi jelzésként el legyen ismerve, és oltalom alatt álljon, ami összhangban van a szellemi tulajdonjogok kereskedelmi vonatkozásairól szóló, 1994. április 15-én aláírt megállapodás (HL L 336., 214. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 21. kötet, 305. o., a továbbiakban: a TRIPS-egyezmény) 24. cikkének (9) bekezdésével, melynek értelmében „a jelen megállapodás nem tartalmaz kötelezettséget olyan földrajzi jelzések oltalmára, amelyek a származási országban nem állnak oltalom alatt vagy oltalmuk megszűnt, vagy amelyeket az adott országban már nem használnak”.

- 114 Vagyis, mivel a Svájci Államszövetség a Megállapodás keretén belül nem kívánta védeni Vaud kantonban a „champagne” földrajzi jelzést, a 753/2002 rendeletben foglalt, a homonímián alapuló kivételt rendeltetésénél fogva nem kell alkalmazni. Továbbá a rendelet VI. melléklete, amely harmadik országok „megegyező” földrajzi neveinek listáját, valamint használatuk gyakorlati feltételeit tartalmazza, üres, mivel a mai napig egyetlen homonímiára vonatkozó kérelem sem került előterjesztésre.
- 115 Egyébiránt a Bizottság az Elsőfokú Bíróság arra vonatkozó írásbeli kérdésére adott válaszában, hogy Champagne település használhatja-e települése nevét mint ellenőrzött eredetmegjelölést, bemutatta, hogy a vaudi borok eredetmegjelöléseiről szóló rendeletből következően a „champagne” elnevezés nem más, mint egyszerű eredetjelzés, amely semmiféle ipari vagy kereskedelmi tulajdonjogot nem keletkeztet, amennyiben az alkalmazandó svájci szabályozás értelmében nem ismerik el vagy nem azonosítják az ezen településen termesztett borok jellemző tulajdonságai tekintetében.
- 116 Végezetül pedig a Bizottság megállapítja: a felperesek maguk is elismerik, hogy az általuk termelt bort sohasem „champagne” elnevezés alatt forgalmazták a Közösség területén, a Közösségbe körülbelül évente ezer palack bort „arquebuse” elnevezés alatt exportálnak, ami jól mutatja, hogy a közösségi szabályozásban foglalt, homonímián alapuló kivételt sohasem alkalmazhatták.
- 117 A Bizottság mindezekből arra következtet, hogy a megtámadott jogi aktus nem változtatja meg a felperesek jogi helyzetét a Közösség területén, ezáltal nem fűződik érdekük ahhoz, hogy fellépjenek a fenti aktussal szemben.

- 118 A Francia Köztársaság az eljárásba beavatkozóként arra hivatkozik, hogy a Champagne régióból származó francia bor a Közösségben m. t. minőségi borként élvez oltalmat, és e címen jogosult a „champagne” elnevezés kizárólagos használatára. A megtámadott jogi aktus tehát nem érinti közvetlenül a felperesek jogi helyzetét, következésképpen a kereset elfogadhatatlan.
- 119 Ezen túl a Francia Köztársaság úgy véli, hogy az alkalmazandó svájci szabályozás értelmében valamely település nevének feltüntetése nem más, mint a bor termőterületen belül önálló egységet képező területről való eredetének pontos jelzése, és e kifejezés nem tekinthető eredetmegjelölésnek. Ugyanis az eredetmegjelölés feltételezi, hogy együttesen teljesülnek bizonyos, a termék minőségére vonatkozó követelmények, amelyek fennállnak a „Bonvillars” megjelölés tekintetében, de nem valósulnak meg Champagne település vonatkozásában. A Francia Köztársaság megállapítja e tekintetben, hogy ellenkező esetben e település neve külön is említést nyert volna a vaudi borok eredetmegjelöléseiről szóló rendeletben, ám nem így történt. A Francia Köztársaság tehát úgy véli, nem bizonyított, hogy a „champagne” ellenőrzött eredetmegjelölésként élvez oltalmat a svájci jog értelmében.
- 120 A felperesek vitatják a Tanács, a Bizottság és a Francia Köztársaság megállapítását, amely szerint jogi helyzetüket a Közösség területén nem változtatják meg a Megállapodás vitatott rendelkezései. Arra hivatkoznak e tekintetben, hogy noha a „champagne” elnevezés ténylegesen ellenőrzött eredetmegjelölésnek tekinthető a közösségi jog értelmében, e körülmény nem akadályozta meg az általuk termelt vaudi bor Közösségen belüli forgalmazását. A champagne-i termelők képviselőinek levélváltása alapján a felperesek azt állítják, hogy előbbieik egyébiránt nem léptek fel a vaudi Champagne település területén termelt bor „champagne” elnevezés alatt történő forgalmazása ellen.
- 121 Az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszukban a felperesek kifejtették, hogy meggyőződtek arról, a keresetlevélben említett, Champagne településen termelt mintegy 1 000 üveg Belgiumba exportált bor nem „champagne”, hanem „arquebuse” elnevezés alatt került értékesítésre.

122 Ugyanakkor a felperesek megállapítják, hogy a 2392/89 rendelet 26. cikkének (1) bekezdése és 29. cikke értelmében valamely harmadik országból származó bor elnevezése, amennyiben ez megegyezik egy, a Közösségben termelt bor nevével, használható, ha ezen utóbbi országban e nevet az ősi és állandósult szokásoknak megfelelően használják egy bor vonatkozásában, továbbá azzal a feltétellel, hogy alkalmazását ugyanezen ország szabályozza, ami nyilvánvaló módon fennáll jelen esetben. Az a körülmény, hogy e rendelet 29. cikkének (3) bekezdése eltérést megengedő határozatok elfogadásáról rendelkezik a homonímián alapuló kivétel biztosítása céljából, jelen ügyben nem releváns, mivel a francia–svájci szerződés 2. cikkének harmadik albekezdése a homonímián alapuló kivételt automatikusan biztosítja. Ugyanis e rendelkezésből következik, hogy ha az első albekezdés értelmében oltalom álló valamely elnevezés megegyezik egy, a Francia Köztársaság területén kívül található terület vagy hely nevével, ezen oltalom nem zárja ki, hogy az elnevezést az ezen területen vagy helyen előállított termékek vagy áruk tekintetében használni lehessen. Ezt egyébiránt megerősítette Vaud kanton *Conseil d'État*-jának [államtanács] 2003. december 22-i véleménye is.

123 A 753/2002 rendelettel kapcsolatban a felperesek hangsúlyozzák, hogy annak 36. cikke ugyancsak rendelkezik arról, hogy harmadik országoknak egyes földrajzi jelzései, amelyek valamely m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, olyan gyakorlati feltételek esetén használhatók, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni, figyelembe véve annak szükségességét, hogy az érintett termelőket egyenlő elbánásban részesítsék, és a fogyasztókat ne vezessék félre egyes földrajzi jelzésekkel azonos hangzású megjelölések. Márpedig vitathatatlan, hogy a „champagne” elnevezés a felperesek által termelt borok vonatkozásában a Megállapodás 7. mellékletének 3. cikke által hivatkozott TRIPS-egyezmény 22. cikke értelmében vett földrajzi jelzésnek tekinthető. Egyébiránt ezen elnevezés felperesek által történő használata teljesíti a 753/2002 rendelet 36. cikkében foglalt feltételeket, ezáltal ezen elnevezés tekintetében alkalmazható a homonímián alapuló kivétel. Ebben a vonatkozásban közömbös, hogy e rendelet VI. melléklete említ-e bármilyen elnevezést, tekintettel arra, hogy minden más értelmezés megfosztaná értelmétől e rendelet 36. cikkét, és nem venné tekintetbe a Közösség TRIPS-egyezmény 23. cikke (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit. Mindenesetre a 753/2002 rendelet csak 2003. január 1-jétől vált alkalmazhatóvá, tehát a Megállapodás hatálybalépését követően. Mivel ez utóbbi kizárja a homonímián alapuló kivételt a Champagne településből származó borok vonatkozásában, a Svájci Államszövetség nem követelheti, hogy a 753/2002 rendelet értelmében kérje e kivétel biztosítását.

- 124 Ami a „champagne” elnevezés oltalmát illeti az alkalmazandó svájci jog alapján, a felperesek arra hivatkoznak, hogy a vaudi borok ellenőrzött eredetmegjelöléseiről szóló 1995. június 28-i rendelet 16. cikkének értelmében valamely település területén szüretelt bor jogosult ezen település nevét tartalmazó megjelölésére.
- 125 E tekintetben a felperesek arra hivatkoznak, hogy Vaud kanton hat borvidéket foglal magában. Ezek földrajzi kiterjedését a fent hivatkozott rendelet 2. cikke határozza meg, amely pontosítja, hogy Bonvillars régió magában foglalja Grandson körzet valamennyi bortermelő települését, továbbá az Yverdon körzetébe tartozó Montagny-t és Valuyres-sous-Montagny-t. E hat borvidék 26, összesen 148 települést magában foglaló termőterületet ölel fel. E rendelet 13–15. cikkei értelmében e borvidékek közül három egy-egy termőterületet alkot. A három, egy-egy termőterületet alkotó borvidék tekintetében, melyek egyike Bonvillars, nem merül fel kétely azzal kapcsolatban, hogy a területükön található mely termőterülethez tartoznak, lévén a borvidék és a termőterület egy és ugyanaz. Ez magyarázatot nyújt arra, hogy a vaud-i borok ellenőrzött eredetmegjelöléseiről szóló 1995. június 28-i rendelet miért nem tesz kifejezett említést e településekről. A rendelet 16. cikkének alkalmazásában az e településekről származó borok termelői ugyanakkor jogosultak arra, hogy az adott települések neveit használják termékeik megnevezésére.
- 126 A felperesek kiemelik, hogy a Vaud kanton *Conseil d'État*-ja január 8-i és december 22-i két véleményében megerősítette, hogy a svájci jog értelmében a „champagne” elnevezés településnevet tartalmazó ellenőrzött eredetmegjelölés. E tekintetben a felperesek úgy vélik, hogy a Tanács azon kijelentése, mely szerint a svájci „champagne” elnevezés nem tekinthető ellenőrzött eredetmegjelölésnek, csak egyszerű eredetmegjelölésnek, semmiképpen nem bír jelentőséggel. Ugyanis, mivel az említett elnevezésen a felpereseknek különleges joga áll fenn, a homonímián alapuló, a 2392/1989 és 753/2002 rendeletekben foglalt kivétel alkalmazása céljából közömbös az a kérdés, hogy a svájci jog értelmében ez az elnevezés magasabb, alacsonyabb vagy azonos rangúnak tekinthető a francia „champagne” megjelöléshez képest.

– Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

- 127 A Tanács és a Bizottság, akiket a Francia Köztársaság támogat, lényegében arra hivatkoznak, hogy a közösségi jog értelmében a francia Champagne régióban termelt boroknak biztosított oltalom tiltja, hogy a felperesek boraikat „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák a Közösség területén. Ennélfogva a Megállapodás vitatott rendelkezései a felperesek jogi helyzetét a Közösség területén nem változtatják meg.
- 128 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a fenti 86. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében ahhoz, hogy egy kereset az EK 230. cikk első bekezdése alapján elfogadható legyen, a megtámadott jogi aktusnak olyan, kötelező joghatást kiváltó aktusnak kell lennie, amely a felperes érdekeit érintheti azzal, hogy jelentősen befolyásolja jogi helyzetét.
- 129 Tehát azt szükséges meghatározni, amint azt a Tanács, a Bizottság és a Francia Köztársaság állítja, hogy a felperesek számára a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek hatálybalépését megelőzően az alkalmazandó közösségi jog értelmében tilos volt-e az általuk termelt bor „champagne” elnevezés alatt a Közösség területén történő forgalmazása, tehát a Megállapodás nem változtat-e jelentősen a jogi helyzetükön.
- 130 E tekintetben ki kell jelenteni, amint az a fenti 4–6. pontban megállapítást nyert, hogy a kereset benyújtásának napján, 2002. július 10-én a felperesek helyzetére alkalmazandó hatályos rendelet a 2392/89 rendelet volt.
- 131 E rendelet 29. cikkének (2) bekezdése értelmében a Közösségbe behozott importbor megnevezésére valamely földrajzi egységnek a Közösségben asztali bor, m. t. minőségi

bor, vagy meghatározott termőhely megnevezésére használt neve nem használható sem azon termelő ország nyelvén, amelynek területén ezen földrajzi egység található, sem másik nyelven.

- 132 Márpedig, amint az a fenti 1. pontban bemutatást nyert, a kereset benyújtásának idején a francia Champagne régióban a „champagne” ellenőrzött eredetmegjelöléssel megjelölt borok a Közösségben m. t. minőségi borként élveznek oltalmat, amit a felperesek egyébiránt nem is vitatnak.
- 133 Ebből következik, hogy a 2392/89 rendelet 29. cikkének (2) bekezdése értelmében a kereset benyújtásának idején a „champagne” elnevezés főszabály szerint nem volt használható semmiféle importbor, köztük a Vaud kantonbeli Champagne településen termelt bor megjelölésére sem.
- 134 Másfelől meg kell állapítani, hogy a 2392/89 rendelet 29. cikkének (3) bekezdése értelmében a (2) bekezdésben foglaltaktól való eltérésekről lehet határozni, ha valamely, a Közösségben termelt bor földrajzi neve és egy harmadik országban található földrajzi egység neve azonos, amennyiben ezen utóbbi országban e nevet az ősi és állandósult szokásoknak megfelelően használják egy bor vonatkozásában, továbbá azzal a feltétellel, hogy alkalmazását ugyanezen ország szabályozza.
- 135 Az ezen rendelkezésben foglalt, homonímián alapuló kivétel tehát nem alkalmazható automatikusan, hanem csak az eltérés tárgyában hozott kifejezett határozatot követően. E tekintetben a Bizottság az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszában rámutatott egyrészt arra, hogy egy ilyen határozatot erre irányuló kérelemnek kell megelőznie, másrészt, hogy a Vaud kantonbeli Champagne településről származó borok vonatkozásában egyetlen ilyen, eltérés iránti kérelmet sem nyújtottak be.

136 Meg kell állapítani egyébiránt, hogy noha a felperesek kezdetben azt állították, hogy az alkalmazandó közösségi jog értelmében nem volt tilos a számukra, hogy borukat a „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák a Közösség területén, következőképpen nem is léptek fel az ellen, hogy a 2392/89 rendeletben foglalt, a homonímián alapuló kivétel az eltérésről határozat elfogadását írja elő, nem állították, hogy e tekintetben bármiféle határozat elfogadásra került volna, vagy hogy a Vaud kantonbeli Champagne település területén termelt borok vonatkozásában ilyen, eltérés iránti kérelmet benyújtottak volna.

137 Ráadásul, noha kezdetben kijelentették, hogy évente hozzávetőlegesen ezer palack bort értékesítenek Belgiumban „champagne” elnevezés alatt, a felperesek az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszukban pontosították, hogy meggyőződtek arról, e palackok valójában „arquebuse” elnevezés alatt kerültek forgalomba. A felperesek egyébként nem nyújtottak be bizonyítékot arra nézve, hogy termékeiket a Közösség más részébe, akár „champagne”, akár más elnevezés alatt exportálták volna.

138 Azon túl, hogy a fentiekből kiderül: a felperesek érvelése zavarosnak, mi több, ellentmondónak tűnik, meg kell állapítani, hogy a felperesek nem léphettek fel a Bizottság azon megállapításával szemben, amely szerint a kereset benyújtásának napjáig a Vaud kantonbeli Champagne településen termelt bor tekintetében nem született a 2392/89 rendelet 29. cikkének (2) bekezdésében előírt, a tilalomtól való eltérést engedélyező határozat, így a felperesek számára jogilag tilos volt, hogy termékeiket a „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák. Kezdeti kijelentéseikkel ellentétben, amint arról maguk a felperesek is meggyőződtek, úgy tűnik, boraikat ténylegesen nem a „champagne” elnevezés alatt forgalmazták a Közösség területén.

139 Ebből következik, hogy a fenti 41–49. pontokban bemutatottaknak megfelelően, a Megállapodás vitatott rendelkezései a „champagne” elnevezésen fennálló kizárólagos jogot biztosítanak a Közösség területén egyes, a francia Champagne régióban

termelt borok javára, és ezáltal tiltják egyes Vaud kantonbeli, a Champagne település területén ugyanezen elnevezés alatt termelt boroknak a Közösség területén történő forgalmazását, meg kell állapítani, hogy ez a jogi helyzet a felperesek tekintetében fennállt már a Megállapodás 2002. június 1-jei hatálybalépésekor, tehát a kereset benyújtásának napján, 2002. július 10-én is.

140 Ami a 753/2002 rendeletet illeti, anélkül, hogy egyáltalán meg kellene határozni, hogy tekintettel arra a körülményre, hogy ugyan e rendelet csak 2003. augusztus 1-jétől vált alkalmazhatóvá, tehát a kereset benyújtását követően, ám 2002. május 11-én lépett hatályba, tehát a kereset benyújtását megelőzően, a felperesek igazolni tudják-e, hogy az ezen rendeletből eredő jogi helyzet alapján rendelkeznek az eljáráshoz fűződő érdekekkel, meg kell állapítani, hogy a fenti rendelet értelmében semmi esetre nem áll jogukban, hogy az általuk a Vaud kantonbeli Champagne településen termelt bort a Közösség területén „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák.

141 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a 753/2002 rendelet 36. cikkének (1) bekezdése értelmében „a Kereskedelmi Világszervezet tagjai közé tartozó harmadik országból behozott importborok [...] címkéjén szerepelhet [...] földrajzi jelzés neve, amennyiben ez arra szolgál, hogy egy harmadik ország területéről vagy e harmadik ország egy régiójából, illetve helységéből származóként azonosítsa a bort, amennyiben a termék valamely minőségbeli tulajdonsága, hírneve vagy egyéb jellemzője alapvetően ennek a földrajzi származásnak tulajdonítható”.

142 A 753/2002 rendelet 36. cikkének (3) bekezdése értelmében „[a]z (1) és (2) bekezdésben említett földrajzi jelzések nem lehetnek összetéveszthetők egy m. t. minőségi bor [...] jelölésére használt földrajzi jelzéssel”. E rendelkezés ugyanakkor felállítja a homonímián alapuló kivételt:

„Azonban harmadik országoknak az első albekezdésben említett egyes földrajzi jelzései, amelyek valamely m. t. minőségi bor [...] jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, olyan gyakorlati feltételek esetén használhatók, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni, figyelembe véve annak szükségességét, hogy az érintett termelőket egyenlő elbánásban részesítsék, és a fogyasztókat ne vezessék félre.

[...]

Ezeket a jelzéseket és kifejezéseket, valamint ezeket a gyakorlati feltételeket a VI. melléklet tartalmazza”.

¹⁴³ Tehát a homonímián alapuló fenti kivétel rendeltetésénél fogva nem automatikusan alkalmazandó, hanem azzal a feltétellel, hogy az adott földrajzi jelzés szerepeljen a 753/2002 rendelet VI. mellékletének listáján, mint a harmadik országok egyes földrajzi jelzései, amelyek valamely m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, és amelyek olyan gyakorlati feltételek esetén használhatók, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni.

¹⁴⁴ Márpedig, amint arra a Tanács és a Bizottság rámutat, meg kell jegyezni, hogy a 753/2002 rendelet VI. melléklete a mai napig üres, vagyis nem szerepel benne a „champagne” elnevezés harmadik országok azon földrajzi jelzései között, melyek a homonímián alapuló kivételre hivatkozhatnának.

¹⁴⁵ Ebből következően a 753/2002 rendelet rendelkezései mindenesetre azt sem teszik lehetővé, hogy a felperesek az általuk termelt bort a „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák.

- 146 Egyébiránt meg kell állapítani, hogy e rendelet 316/2004 rendelet által módosított 36. cikkének (5) bekezdése értelmében, amely 2004. február 1-jétől alkalmazható, harmadik ország „földrajzi jelzése feltüntethető az importált bor címkézésén abban az esetben is, ha az adott bornak csak 85%-a származik azon a termőhelyen szüretelt szőlőből, amelynek a nevét viseli”. E megfogalmazásból és a 753/2002 rendelet 36. cikke (1) bekezdésének szelleméből implicite az is kiderül, hogy a 316/2004 rendelet által bevezetett módosítást megelőzően, amely abban az esetben is lehetővé teszi egy adott földrajzi jelzés feltüntetését az importált bor címkézésén, ha az adott bornak csak 85%-a származik azon termőhelyen szüretelt szőlőből, amelynek a nevét viseli, a bor címkézésén kizárólag akkor lehetett valamely földrajzi jelzést feltüntetni, ha az adott bor teljes egészében azon termőhelyen szüretelt szőlőből származott, amelynek a nevét viseli.
- 147 Márpedig, noha az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére adott válaszukban a felperesek kijelentették, hogy a vaudi borok eredetmegjelöléseiről szóló rendelet 16. cikke értelmében a „champagne” megjelölés az e településről származó borok tekintetében elismert és oltalom alatt álló megjelölés, meg kell állapítani, hogy e rendelkezés egészének olvasata rávilágít: második albekezdése értelmében „valamely település megjelölésére jogosult az olyan bor is, amelynek nagyobb része (legalább 51%-a) e településen szüretelt szőlőből készült bor, fennmaradó része pedig azon termőterületen szüretelt borból, melyhez az adott település tartozik”.
- 148 Így, anélkül, hogy egyáltalában állást kellene foglalni a „champagne” elnevezés pontos természetéről és minősítéséről, meg kell állapítani, hogy ezen elnevezést a svájci jog azon borok tekintetében ismeri el, amelyek *nagyobb részben* a Vaud kantonbeli Champagne település területéről származó borból származnak, ezáltal nem teljesíti a 753/2002 rendelet módosított 36. cikke (5) bekezdésében implicite foglalt feltételt, melynek értelmében a bor csak akkor forgalmazható valamely földrajzi jelzés alatt, ha az adott bor legalább 85%-a származik azon a termőhelyen szüretelt szőlőből, amelynek a nevét viseli, jelen esetben tehát a Vaud kantonbeli Champagne-ból. Ezt az elnevezést még kevésbé lehet olyan elnevezésnek tekinteni, amely teljes egészében azon a termőhelyen szüretelt szőlőből származó bort jelöl, amelynek nevét viseli.

149 Tehát, ellentétben a felperesek kezdeti állításával, a borok, amelyek a svájci jog értelmében jogosultak voltak a „champagne” megjelölésre, nem csak hogy nem élhettek a homonímián alapuló, úgy a 2392/89 rendelet 29. cikkének (3) bekezdésében, mint a 753/2002 rendelet 36. cikkének (3) bekezdésében biztosított kivétellel, de annak lehetősége, hogy a jövőben e borokkal kapcsolatban az ezen utóbbi rendelkezésben foglalt, homonímián alapuló kivételre hivatkozassanak, amennyiben a megtámadott határozat megsemmisítésre kerül, szintén elképzelhetetlennek tűnik, tekintettel arra, hogy a svájci jog a szőlők eredetének a 753/2002 rendelet 36. cikkének (5) bekezdésében foglalt követelményéhez képest nem ír elő elégséges feltételeket ahhoz, hogy a „champagne” településnevet tartalmazó megjelölés oltalom alatt állhasson.

150 Egyébiránt azt sem lehet állítani, hogy a felperesek jogi helyzetének esetleges, például a Vaud kantonbeli „champagne”, településnevet tartalmazó megjelölés használatát biztosító feltételek módosítása következtében történő megváltozása igazolhatná a kereset elfogadhatóságát, amit egyébként a felperesek sem állítanak. Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében valamely felperes eljáráshoz fűződő érdekét nem lehet egy jövőbeni és hipotetikus esemény függvényében vizsgálni (lásd az Elsőfokú Bíróság T-16/96. sz., Cityflyer Express kontra Bizottság ügyben 1998. április 30-án hozott ítéletének [EBHT 1998., II-757. o.] 30. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

151 A fentiekből az következik, hogy a megtámadott határozat nem változtatja meg jelentős mértékben a felpereseknek a Közösség területén fennálló jogi helyzetét, ezáltal e felpereseknek nem rendelkeznek a határozattal szembeni eljáráshoz fűződő érdekekkel.

152 A felperesek egyetlen más érve sem kérdőjelezi meg ezt az álláspontot.

153 A felperesek mindössze azt állítják először is, hogy közömbös, hogy a 753/2002 rendelet VI. melléklete nem tartalmaz egyetlen elnevezést sem, továbbá az is, hogy

ahhoz, hogy valamely földrajzi jelzés vonatkozásában alkalmazható legyen a homonímián alapuló kivétel, elegendő, ha teljesíti a 36. cikk (3) bekezdésének második albekezdésében foglalt feltételeket. Egy ettől teljesen különböző értelmezés megfosztaná értelmétől e rendelet 36. cikkét, és nem lenne tekintettel a Közösségnek a TRIPS-egyezmény 23. cikke (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeire.

154 Ezen érvelés nyilvánvalóan alaptalan.

155 Ugyanis egyrészt meg kell állapítani először is, hogy a 753/2002 rendelet 36. cikke (2) bekezdésének második albekezdése úgy rendelkezik, hogy az általa felsorolt feltételekkel „egyes földrajzi jelzések” számára biztosítható a homonímián alapuló kivétel, másodsorban pedig, hogy a 36. cikk (3) bekezdésének utolsó albekezdése kifejezetten kimondja, hogy a (2) bekezdésben foglalt feltételeket teljesítő, homonímián alapuló kivételt élvező jelzéseket és kifejezéseket „a VI. melléklet tartalmazza”. Ebből következik, hogy valamely, a homonímián alapuló kivételben részesülő földrajzi jelzés felvétele a VI. mellékletbe nem egyszerűen tájékoztató és fakultatív jellegű, hanem kötelező erejű alakszerűség, amely előzetes vizsgálatot tesz szükségessé a tekintetben, hogy az adott földrajzi jelzés megfelel-e a 753/2002 rendelet 36. cikke (3) bekezdésének második bekezdésében foglaltaknak, valamint azon gyakorlati feltételeknek, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni. Ellentétben a felperesek állításaival, kizárólag ez az értelmezés felel meg a 36. cikk (3) bekezdése szellemének és szövegének, annál is inkább, mert a 36. cikk (3) bekezdésének harmadik albekezdését, mint a 36. cikk (3) bekezdésének első albekezdésében foglalt azon főszabály alóli kivételt, hogy a harmadik országok földrajzi jelzései nem lehetnek összetéveszthetők valamely m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzéssel, szigorúan kell értelmezni.

156 Másrészt, arra vonatkozóan, hogy ez az értelmezés állítólag nem összeegyeztethető a TRIPS-egyezmény 23. cikkének (3) bekezdésével, meg kell állapítani, hogy

keresetlevelükben a felperesek ezzel ellentétben lényegében azt hangsúlyozták, hogy a Megállapodás vitatott rendelkezéseivel ellentétben a 753/2002 rendelet nem tiltja feltétlenül, hogy egyes földrajzi jelzések, amelyek valamely m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, bizonyos borok tekintetében használhatóak legyenek, és mint ilyen, arányos intézkedésnek tekinthető.

157 Így, noha a felperesek TRIPS-egyezményen alapuló és a Tanács, valamint a Bizottság elfogadhatatlansági kifogásaira vonatkozó észrevételeikben felhozott érvét a 753/2002 rendeletre vonatkozó jogellenességi kifogásként kell vizsgálni, ezt az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a értelmében az eljárás során felhozott új jogalpnak kell tekinteni, és – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

158 Mindenesetre a felperesek nem bizonyítják, sőt meg sem magyarázzák, mennyiben lenne a 753/2002 rendelet fentebb bemutatott értelmezése ellentétes a TRIPS-egyezmény 23. cikkének (3) bekezdésével. A TRIPS-egyezmény objektív és kimerítő elemzése épp ellenkezőleg: arra mutat rá, hogy a 753/2002 rendelet megfelel az egyezmény földrajzi jelzések oltalmára vonatkozó rendelkezéseinek. Meg kell állapítani ugyanis egyrészt, hogy a TRIPS-egyezmény 22. cikkének (1) bekezdése úgy határozza meg a földrajzi jelzést, mint valamely tag területének, egy vidékének vagy helységének a neve, amelyet az e helyről származó olyan termék megjelölésére használnak, amelynek különleges minősége, hírneve vagy egyéb jellemzője lényegileg ennek a földrajzi származásnak tulajdonítható. Egyébként az egyezmény 23. cikkének (3) bekezdése úgy rendelkezik, hogy borokra vonatkozó homonim földrajzi jelzések esetében valamennyi megjelölés oltalomban részesül a 22. cikk (4) bekezdésében foglaltak fenntartásával, amely pedig akként rendelkezik, hogy [...] védelmet kell alkalmazni az olyan földrajzi jelzessel szemben is, amely ugyan valóságosan tünteti fel az áru származási területét, vidékét vagy helységét, mégis hamisan azt a látszatot kelti, mintha az áru más területről származna.

159 A TRIPS-egyezmény tehát, ellentétben azzal, amit a felperesek állítása sugall, egyáltalában nem írja elő a Kereskedelmi Világszervezet tagjai számára, hogy általános és feltétlen jelleggel biztosítsák minden homonim földrajzi jelzés oltalmát, hanem arról rendelkezik, hogy az oltalom nem biztosított olyan földrajzi jelzés számára, amely hamisan azt a látszatot kelti, mintha az áru más tagországból származna. Ezen túl a TRIPS-egyezmény 23. cikke (3) bekezdésének második mondata értelmében mindegyik tag maga határozza meg azokat a gyakorlati feltételeket, amelyek szerint a szóban forgó homonim megjelöléseket egymástól meg kell különböztetni, figyelembe véve, hogy az érintett termelőknek méltányos elbánásban kell részesülniük, és hogy a fogyasztók nem téveszthetők meg.

160 Márpedig ki kell jelenteni, hogy a 753/2002 rendelet pontosan ezt a rendszert állította fel. Ugyanis, egyrészt e rendelet 36. cikkének (1) bekezdése értelmében a Kereskedelmi Világszervezet tagjai közé tartozó harmadik országból behozott importborok [...] címkéjén szerepelhet valamely földrajzi jelzés neve, amennyiben ez arra szolgál, hogy egy harmadik ország területéről vagy e harmadik ország egy régiójából, illetve helységéből származóként azonosítsa a bort, amennyiben a termék valamely minőségbeli tulajdonsága, hírneve vagy egyéb jellemzője alapvetően ennek a földrajzi származásnak tulajdonítható, és ez a feltétel szinte szó szerint megismétli a földrajzi jelzésnek a TRIPS-egyezmény 22. cikkének (1) bekezdésében foglalt meghatározását. Másrészt a 753/2002 rendelet 36. cikkének (3) bekezdése, a TRIPS-egyezmény 22. cikkének (4) bekezdéséhez hasonlóan, akként rendelkezik, hogy a Kereskedelmi Világszervezet tagjai közé tartozó harmadik ország földrajzi jelzései nem lehetnek összetéveszthetők egy m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzéssel.

161 A 753/2002 rendelet 36. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében foglalt rendelkezéssel kapcsolatban, melynek értelmében a harmadik országoknak m. t. minőségi borok jelölésére használt földrajzi jelzésekkel összetéveszthető földrajzi jelzései tilalmának elvétől eltérve, harmadik országoknak egyes földrajzi jelzései, amelyek valamely m. t. minőségi bor jelölésére használt földrajzi jelzésekkel megegyeznek, olyan gyakorlati feltételek esetén használhatók, amelyek biztosítják, hogy ezeket a jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni, figyelembe véve

annak szükségességét, hogy az érintett termelőket egyenlő elbánásban részesítsék, és a fogyasztókat ne vezessék félre, meg kell állapítani, hogy pontosan ez szerepel a TRIPS-egyezmény 23. cikke (3) bekezdésének második albekezdésében.

162 Végezetül pedig, az a követelmény, amely a fentebb bemutatottaknak megfelelően a 753/2002 rendelet 36. cikke (3) bekezdésének utolsó albekezdéséből ered, és amelynek értelmében harmadik ország homonímián alapuló kivételben részesülő földrajzi jelzéseit, és a gyakorlati feltételeket, amelyek biztosítják, hogy az m. t. minőségi borokat jelölő jelzéseket meg lehessen egymástól különböztetni, fel kell tüntetni e rendelet mellékletében, egyáltalában nem tekinthető összeegyeztethetetlennek a TRIPS-egyezmény rendelkezéseivel. Ugyanis nemcsak hogy a TRIPS-egyezmény egyáltalában nem rendelkezik arról, hogy a homonímián alapuló kivétel automatikusan, bármiféle hatóság beavatkozása nélkül alkalmazandó legyen valamennyi, a feltételeket teljesítő homonim földrajzi jelzés tekintetében, de kifejezetten ki is mondja, hogy „[m]indegyik tag maga határozza meg azokat a gyakorlati feltételeket, amelyek szerint a szóban forgó homonim megjelöléseket egymástól meg kell különböztetni”, ezáltal mérlegelési lehetőséget hagy ezen tagállamok számára a homonímián alapuló kivétel biztosítása tekintetében.

163 Másodsorban a felperesek úgy vélik, az a körülmény, hogy a 2392/89 rendelet 29. cikkének (3) bekezdése határozatok elfogadásáról rendelkezik, amelyek által egyes földrajzi jelzések részesülhetnek a homonímián alapuló kivételben, nem bír jelentőséggel, mivel a francia–svájci szerződés kifejezetten lehetővé tette a „champagne” megjelölés használatát egyes, a Vaud kantonbeli Champagne településről származó borok tekintetében. Ez a szerződés ugyanis, 2. cikkének harmadik bekezdése értelmében, automatikusan biztosítja a homonímián alapuló kivételt, anélkül, hogy ehhez bármilyen határozat elfogadására lenne szükség. Ezt egyébiránt Vaud kanton Conseil d’État-ja is megerősíti 2003. december 22-i véleményében.

164 E tekintetben meg kell állapítani, hogy, még ha feltételezzük is, hogy a francia–svájci szerződést akként kell értelmezni, amilyen jelentést a felperesek neki tulajdonítanak,

ezen utóbbiak érve kizárólag akkor igazolhatja a kereset elfogadhatóságát, ha e szerződés homonímián alapuló kivételt megállapító rendelkezéseit rendeltetésüknél fogva a 2392/89 rendelet, majd a 753/2002 rendelet elfogadása ellenére alkalmazni kell.

- 165 Márpedig emlékeztetni kell arra, hogy az EK 307. cikk első bekezdése értelmében az egyrésztől egy vagy több tagállam, másrésztől egy vagy több harmadik állam által egymás között a Szerződés hatálybalépését megelőzően kötött megállapodásokból eredő jogokat és kötelezettségeket e szerződés rendelkezései nem érintik.
- 166 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint ennek a rendelkezésnek az a célja, hogy a nemzetközi jog elveivel összhangban egyértelművé tegye, hogy az EK-Szerződés alkalmazása nem érinti az érintett tagállam arra vonatkozó kötelezettségvállalását, hogy tiszteletben tartsa harmadik országoknak egy korábban létrejött megállapodásból eredő jogait, valamint hogy teljesítse az abból következő kötelezettségeit. Következésképpen annak meghatározásához, hogy egy közösségi norma alkalmazását lehetetlenné tesz-e valamely korábbi nemzetközi egyezmény, meg kell vizsgálni, hogy ez az egyezmény olyan kötelezettségeket ró-e az érintett tagállamra, amelyek végrehajtása az egyezményben részes tagországok által még követelhető (a Bíróság C-364/95. és C-365/95. sz. T. Port ügyben 1998. március 10-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1023. o.] 60. pontja; az Elsőfokú Bíróság T-3/99. sz., Banatrading kontra Tanács ügyben 2001. július 12-én hozott ítéletének [EBHT 2001., II-2123. o.] 70. pontja).
- 167 Ahhoz tehát, hogy egy közösségi jogi norma alkalmazását lehetetlenné tegye egy nemzetközi egyezmény, azon kettős feltételnek kell megvalósulnia, hogy az EK-szerződés hatálybalépését megelőzően hatályba lépett egyezményről legyen szó, és hogy az érintett harmadik országoknak olyan jogaik eredjenek ebből az egyezményből, amelynek tiszteletben tartását megkövetelhetik az érintett tagállamtól (a fenti 166. pontban hivatkozott T. Port ítélet 61. pontja és a fenti 166. pontban hivatkozott Banatrading kontra Tanács ügyben hozott ítélet 71. pontja).

- 168 Jelen esetben a francia–svájci szerződést, amelyre a felperesek hivatkoznak, 1974-ben írták alá, tehát az EK-Szerződés hatálybalépését követően. Ennélfogva a francia–svájci szerződés rendelkezéseire a felperesek nem hivatkozhatnak eredményesen a 2392/89 rendelet, majd a 753/2002 rendelet alkalmazásának megakadályozása céljából. Az érvet mint érvénytelent tehát el kell utasítani.
- 169 Mindenesetre meg kell állapítani, hogy a francia–svájci szerződés 2. cikke első albekezdésének értelmében „a jelen szerződés A. mellékletében szereplő elnevezések, amennyiben a (2)–(4) bekezdések másként nem rendelkeznek, kizárólag a Svájci Államszövetség területén a francia termékek vagy áruk számára vannak fenntartva, és csak a Francia Köztársaság jogszabályaiban meghatározott feltételekkel használhatók”.
- 170 E szerződés 3. cikkének első albekezdése a fentiek „fordítottjaként” akként rendelkezik, hogy „a jelen szerződés B. mellékletében szereplő elnevezések, amennyiben a (2)–(4) bekezdések másként nem rendelkeznek, a Francia Köztársaság területén kizárólag a svájci termékek vagy áruk számára vannak fenntartva, és csak a svájci jogszabályokban meghatározott feltételekkel használhatók”.
- 171 Ugyanakkor, míg a francia „champagne” ellenőrzött eredetmegjelölés szerepel az A. mellékletben, a B. melléklet nem tesz említést az azonos vaudi település nevét tartalmazó megjelölésről.
- 172 Így, e rendelkezéseknek megfelelően, egyrészt a „champagne” elnevezés Svájc területén kizárólag a francia termékek számára van fenntartva, a 2. cikk második és negyedik albekezdésére figyelemmel, másrészt pedig a vaudi [Vaud kantonbeli] „Champagne” település nevét tartalmazó megjelölés nem élvez oltalmat Franciaország területén.

- 173 Ebből következik, hogy noha a Vaud kantonbeli Champagne településből származó borok hivatkozhatnak a francia–svájci szerződés 2. cikkének harmadik albekezdésére, amely szerint „ha az első albekezdés értelmében oltalmat élvező valamely elnevezés megegyezik egy, a Francia Köztársaság területén kívül található régió vagy hely nevével”, e körülmény pusztán kivételnek tekinthető azon kizárólagos oltalom alól, melyet a champagne francia ellenőrzött eredetmegjelölés élvez Svájc területén a szerződés 2. cikke első albekezdésének, valamint A. mellékletének értelmében. A homonímián alapuló kivételnek ugyanakkor nem lehet az a hatása, hogy Franciaország területén engedélyezze a Vaud kantonbeli Champagne településről származó borok „champagne” megjelölés alatt történő forgalmazását, mivel ezt csak a megjelölésnek a szerződés B. mellékletébe való felvétele tenné lehetővé.
- 174 Egyébként a felperesek által benyújtott, Vaud kanton *Chef du département des institutions et des relations extérieures* [intézményi és külkapcsolati hivatal vezetője] és Champagne település önkormányzata közötti levelezésből és főként a hivatalvezető 1998. szeptember 8-i leveléből kiderül, hogy a Megállapodást előkészítő tárgyalások során a francia–svájci szerződés ezen értelmezésével nem csupán a Francia Köztársaság, hanem a Svájci Államszövetség is azonosult, és ez utóbbi meg is fogalmazta azt a kérdést, hogy mi indokolja a vaudi [Vaud kantonbeli] „champagne” elnevezésnek a listákból és a francia–svájci szerződés jegyzőkönyvéből történő kihagyását.
- 175 Ebből következik, hogy a felperesek azon kijelentése, mely szerint a francia–svájci szerződés lehetővé teszi számukra, hogy Franciaország területén „champagne” elnevezés alatt forgalmazzanak a Champagne településről származó borokat, nem alapos.
- 176 Másfelől fontos megállapítani azt, hogy, amint a fentiekben bemutatásra került, a felperesek, az Elsőfokú Bíróság felhívására, hogy bizonyítsák azon megállapításukat, mely szerint évente hozzávetőlegesen ezer palack bort exportálnak „champagne” elnevezés alatt, nemcsak hogy nem nyújtottak be bizonyítékot, például olyan

számlákat, melyek bizonyítanak, hogy az általuk termelt bort az említett elnevezéssel adták el Franciaországban, de ezen túl ki is jelentették, hogy a bor nagy részét „arquebuse” elnevezés alatt exportálták Belgiumba.

177 Ami azt a – felperesek által benyújtott – levelet illeti, melyet egy ügyvédi iroda intézett a *Cave des viticulteurs de Bonvillars*-hoz [a bonvillars-i bortermelők pincészeté], azon túl, hogy a felperesek jogi helyzete vizsgálatának vonatkozásában egyáltalában nem bír jelentőséggel, semmiképpen sem lehet akként értelmezni, hogy azt bizonyítaná: a francia champagne-i termelők nem tiltakoznak a felperesek által termelt bor „champagne” elnevezés alatt történő forgalmazása ellen. Ebből valójában legfeljebb az következik, hogy miután elfogadott egy igen szigorú, a *Cave des viticulteurs de Bonvillars*-t bírósági eljárással fenyegető állásfoglalást, a *Comité interprofessionnel du vin de Champagne* [a champagne-i borral foglalkozó szakmaközi bizottság] rámutatott, hogy célja nem „a Champagne településről származó termékek előállításának megakadályozása, hanem egyszerűen csak bármiféle szükségtelen félreértés elkerülése, főként a jövővel kapcsolatban”, és megbeszélést szorgalmazott „a jövőbeni helyzet tisztázása céljából”. Mivel a felperesek, az Elsőfokú Bíróság által hozzájuk intézett írásbeli kérdés ellenére sem közöltek pontos részleteket a megbeszélés tartalma vagy eredménye tekintetében, nem lehet kijelenteni, hogy a *Comité interprofessionnel du vin de Champagne* nem tiltakozott a „champagne” elnevezés felperesek által exportált borok megjelölése céljából Franciaország területén történő használata ellen.

178 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a Megállapodás vitatott rendelkezései nem változtatják meg jelentősen a felperesek jogi helyzetét, ezáltal a megtámadott határozat megsemmisítése iránti kérelmeket – mint elfogadhatatlant – el kell utasítani.

179 Mellékesen meg kell állapítani, hogy a felpereseket nem lehet a megtámadott határozat által az EK 230. cikk negyedik albekezdése értelmében személyükben érintetteknek tekinteni.

180 Emlékeztetni kell ugyanis arra, hogy a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek, melyeket a megtámadott határozat hagy jóvá, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (2) bekezdése értelmében az a hatásuk, hogy a „champagne” oltalom alatt álló elnevezést kizárólagos módon fenntartják a Közösség területéről származó termékek számára, a közösségi szabályozásban foglalt feltételekkel. Továbbá, a fenti 41–49. pontokban bemutatottaknak megfelelően, tekintettel arra, hogy a „champagne” elnevezés nem szerepel a Megállapodás értelmében oltalom alatt álló és ugyanezen Megállapodás 2. mellékletében foglalt svájci elnevezések listájában, a Megállapodás 7. melléklete 5. cikke (4) bekezdésének a) pontja rendeltetésénél fogva nem alkalmazandó a francia „champagne” elnevezés tekintetében, amely, mint francia eredetű m. t. minőségi bor, szerepel a Megállapodás értelmében oltalom alatt álló közösségi elnevezések között.

181 Következésképpen a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek hatása a „champagne” elnevezés bármilyen használatának tilalma a nem a Közösség és különösen nem Franciaország területéről származó olyan borok tekintetében, amelyek nem teljesítik a közösségi szabályozás által a „champagne” elnevezés használatához előírt feltételeket. Ennélfogva a Megállapodás vitatott rendelkezései ugyanilyen módon érintenek valamennyi – jelenlegi és jövőbeni – személyt, akik olyan borászati termékeket gyártanak vagy forgalmaznak, köztük minden, svájci eredetű borászati terméket, amelyek nem használhatják a „champagne” m. t. minőségi bor megjelölést azon okból, hogy ezek nem a francia Champagne régióból származnak. A Megállapodás vitatott rendelkezései általános hatályú intézkedésnek minősülnek, objektíven meghatározott helyzetekre vonatkoznak, és joghatásaikat absztrakt módon meghatározott személyek kategóriáinak tekintetében fejtik ki (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-397/02. sz., Arla Foods és társai kontra Bizottság ügyben 2005. december 13-án hozott végzésének [EBHT 2005., II-5365. o.] 52. és 53. pontját, és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

182 Ugyanakkor nem kizárt annak a lehetősége, hogy valamely rendelkezés, mely jellege vagy alkalmazási területe okán általános hatályú, valamely természetes vagy jogi személyt személyében érinthet. Ez a helyzet áll elő, amikor a szóban forgó jogi aktus olyan tulajdonságaiból adódóan érint valamely személyt, amelyek rá sajátosan jellemzőek, illetve valamely olyan körülményből adódóan, amely megkülönbözteti minden

egyéb személytől, és ennél fogva egy határozat címzettjéhez hasonló módon őt egyé-
níti (a Bíróság 25/62. sz., Plaumann kontra Bizottság ügyben 1963. július 15-én
hozott ítélete [EBHT 1963., 197. és 223. o.], a C-309/89. sz., Codorniu kontra Tanács
ügyben hozott ítéletének [EBHT 1989., I-1853. o.] 19. és 20. pontja, és a T-370/02. sz.,
Alpenhain-Camembert-Werk és társai kontra Bizottság ügyben 2004. július 6-án
hozott végzésének [EBHT II-2097. o.] 56. pontja).

183 Jelen ügyben a felperesek azt állítják, hogy ténybeli helyzetük az alábbiakkal jellemez-
hető: egyrészt a champagne-kikötés a célból került a Megállapodásba, hogy szabá-
lyozza meg nem határozható és meg nem határozott termelők bizonyos körének
helyzetét elfogadásának pillanatától, másrészt a svájci jog értelmében kizárólag a
felperesek rendelkeznek különleges jogosultsággal a „champagne” eredetmegjelölés
felett.

184 Ezen érvek ugyanakkor nem képesek alátámasztani azt, hogy a felperesek szemé-
lyükben érintettek lennének a Megállapodás vitatott rendelkezései által.

185 Ugyanis, egyrészt, amint az a fentiekben bemutatásra került, e rendelkezéseknek
tárgya nem kizárólag a Vaud kantonbeli Champagne bortermelői sajátos helyzetének
szabályozása, hanem általánosságban a „champagne” elnevezés kizárólagos használa-
tának biztosítása a francia eredetű és a közösségi jog értelmében e megjelölésre joga-
sult borok tekintetében. Csak a Megállapodás 7. melléklete 5. cikkének (8) bekez-
dése hivatkozik „a svájci Vaud kantonból származó bizonyos borok” sajátos hely-
zetére, és biztosít számukra egy átmeneti időszakot, amely lehetővé teszi a „cham-
pagne” szó használatát ezek megnevezésére és bemutatására az ott előírt feltételek
mellett. Az az egyszerű tény, hogy e rendelkezés „a svájci Vaud kantonból származó
bizonyos borok” számára kedvezőbb átmeneti szabályozást állít fel, önmagában nincs
kihatással azon megállapításra, mely szerint a Megállapodásnak a „champagne” elne-
vezés kizárólagosságát biztosító vitatott rendelkezései olyan általános hatályú intéz-
kedésnek tekinthetők, amely nem érinti személyükben a felpereseket.

186 Másrészt a felpereseknek a svájci „champagne” megjelölés használata feletti joga sem keletkezett vonatkozásukban személyes érdeket a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek megtámadására anélkül, hogy egyáltalában szükséges lenne ezen megjelölés természetéről és minősítéséről állást foglalni. Ugyanis, ellentétben a védjegyjoggal, amely kizárólagos módon illeti meg a fenti 182. pontban hivatkozott Codorníu kontra Tanács ügy felperesét, lévén a Bíróság kiemelte e tekintetben, hogy a felperes Gran Cremant de Codorníu ábrás védjegyét 1924-ben Spanyolországban lajstromoztatta, és e védjegyet hagyományosan használta úgy a lajstromozást megelőzően, mint azt követően, a felperesek joga a „champagne” elnevezés használatára a svájci szabályozásból ered, amely valamennyi vállalkozás számára, melyek termékei teljesítik a jog által előírt földrajzi és minőségi követelményeket, elismeri azon jogot, hogy e termékeket a „champagne” elnevezés alatt forgalmazzák, és megtagadja e jogot minden olyan vállalkozástól, amelynek termékei ezen – valamennyi vállalkozás tekintetében azonos – feltételeket nem teljesítik (lásd e tekintetben az Elsőfokú Bíróság T-109/97. sz., Molkerei Großbraunshain és Bene Nahrungsmittel kontra Bizottság ügyben 1998. szeptember 15-én hozott végzésének [EBHT 1998., II-3533. o.] 50. pontját és a T-381/02. sz., Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort kontra Bizottság ügyben 2005. december 13-án hozott ítéletének [EBHT 2005., II-5337. o.] 51. pontját).

187 A Megállapodás vitatott rendelkezéseire hasonlóan az alkalmazandó svájci szabályozás sem kizárólag a felpereseket érinti, de joghatást fejt ki úgy svájci, mint harmadik országbeli, meghatározatlan számú termelő tekintetében, akik termékeiket Svájc területén a „champagne” elnevezés alatt kívánják forgalmazni akár ma, akár a jövőben.

188 Így az az egyszerű tény, hogy a felperesek jelenleg jogosultak a „champagne”, településnevet tartalmazó megjelölés használatára bizonyos, általuk termelt bor vonatkozásában, nem vezethet arra a következtetésre, hogy a Megállapodás vitatott rendelkezései őket személyükben érintenék, lévén e körülmény egy általános hatályú intézkedés, nevezetesen az eredetmegjelölésekről szóló svájci szabályozás által objektíve meghatározott helyzet alkalmazásából ered, amely joghatásait absztrakt módon meghatározott személyek kategóriáinak tekintetében, vagyis valamennyi, objektíve

meghatározott tulajdonságokat felmutató terméket előállító vállalkozás tekintetében fejt ki (e tekintetben lásd a fenti 186. pontban hivatkozott *Molkerei Großbraunshain* és *Bene Nahrungsmittel* kontra Bizottság ügyben hozott végzés 51. pontját).

189 Ezt a megállapítást jelen esetben megerősíti a Vaud kanton *Conseil d'État*-jának 2003. január 8-i, a felperesek által benyújtott véleménye, amelynek értelmében „a Champagne település parcelláin szüretelt szőlőből származó borokat előállító valamennyi termelő vagy borászati egyesület jogosult ezen megjelölés [használatára]. A *Cave des viticulteurs de Bonvillars* e jogcímen használja többek között a »champagne« megjelölést az általuk forgalmazott és e településről származó borok tekintetében. Egyetlen más vaudi [Vaud kantonbeli] szőlőtermelő sem jogosult e megjelölés használatára, amennyiben nem tulajdonosa vagy bérlője Champagne település területén található szőlőnek, vagy nem e településen szüretelt szőlőből származó bort forgalmaz”.

190 E tekintetben végezetül emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében egy jogi aktus nem veszíti el általános hatályát és ezáltal normatív jellegét azért, mert egy meghatározott pillanatban a hatálya alá tartozó jogalanyok száma, sőt kiléte is többé-kevésbé pontosan meghatározható, amennyiben megállapítható, hogy az alkalmazás azon objektív jogi vagy tényleges helyzet alapján történik, amely a jogi aktusban annak célkitűzésével összefüggésben meghatározásra került (lásd a Bíróság C-41/99. P. sz., *Sadam Zuccherifici* és társai kontra Tanács ügyben 2001. május 31-én hozott ítéletének [EBHT 2001., I-4239. o.] 29. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot, lásd szintén e tekintetben a Bíróság C-447/98. P. sz., *Molkerei Großbraunshain* és *Bene Nahrungsmittel* kontra Bizottság ügyben 2000. október 26-án hozott végzésének [EBHT 2000., I-9097. o.] 64. pontját).

191 A fentiekből következően a felpereseket nem lehet a Megállapodás vitatott rendelkezései által személyükben érintetteknek tekinteni, ennél fogva keresetüket – mint elfogadhatatlant – e jogcímen ugyancsak el kell utasítani.

192 A felpereseknek a hatékony bírói jogvédelemhez való jogukra vonatkozó érve ezt a megállapítást nem módosítja, mivel a Bíróság egyértelműen kimondta az EK 230. cikk negyedik albekezdésében foglalt személyes érintettség feltételével összefüggésben, hogy jóllehet a személyes érintettség feltételét a hatékony bírói jogvédelemhez való jog alapelveinek fényében kell értelmezni, figyelembe véve a felperest egyénítő egyes körülményeket, az ilyen értelmezés nem vezethet a jelen ügyben szereplő, a Szerződésben kifejezetten előírt feltételtől való eltéréshez anélkül, hogy a Szerződés által a közösségi bíróságok számára megállapított hatáskör keretein ne lépnének túl (a Bíróság C-50/00. P. sz., Unión de Pequeños Agricultores kontra Tanács ügyben 2002. július 25-én hozott ítéletének [EBHT 2002., I-6677. o.] 44. pontja).

2. A kártérítési kérelemről

A felek érvei

193 A felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozat a magántulajdonhoz való jog, a szakmai tevékenység szabad gyakorlásához való jog, valamint az arányosság elve sérelmét valósítja meg, ami a Közösség szerződésen kívüli felelősségének megállapításához vezethet.

194 A felperesek e jogsértés által kárt szenvedtek, amely egyrészt azon költségből tevődik össze, melyeket viselniük kellett a bor „champagne” elnevezéstől eltérő elnevezés alatt történő piacrajutása céljából, másrészt pedig azon jövedelemkiesésből, melyet az általuk termelt bor palackonkénti árának 4 CHF-et kitevő, előrelátható csökkenése eredményez, amennyiben az általuk „champagne” megjelölés alatt évente 150 000 eladott palackról el kell távolítani ezt az elnevezést. A felperesek ugyanakkor fenntartják maguknak a lehetőséget, hogy pontosabb számadatokat terjesszenek az Elsőfokú Bíróság elé azt követően, hogy a megtámadott határozat első hatásai érezhetővé válnak számukra.

- 195 Az intézményeknek felrótt magatartás és az elszenvedett kár közötti okozati összefüggés a felperesek szerint abban áll, hogy a Francia Köztársaság szorgalmazta, hogy a Tanács és a Bizottság tárgyaljon a Megállapodás vitatott rendelkezéseiről. Márpedig az e tagállam által gyakorolt nyomás nélkül a Svájci Államszövetség sohasem járult volna hozzá e rendelkezésekhez, erre ugyanakkor rá volt kényszerülve a hét ágazati megállapodás aláírásának elérése érdekében.
- 196 Mivel a svájci hatóságoknak el kell fogadniuk a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek teljesítéséhez szükséges intézkedéseket, a kár felróható a Közösségnek, az Elsőfokú Bíróság T-174/00. sz., Biret International kontra Tanács ügyben 2002. január 11-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-17. o.) 33. és 34. pontjában foglaltakhoz hasonló módon.
- 197 E tekintetben közömbös, hogy a Svájci Államszövetség mint a Megállapodás részes fele, maga is felelős-e a kár tekintetében, mivel a felperesek kárának megtérítéséhez előírt valamennyi feltétel teljesül (a Bíróság 23/59. sz., Feram kontra Haute Autorité ügyben 1959. december 17-én hozott ítélete [EBHT 1959., 501. o.]).
- 198 A Tanács és a Bizottság úgy véli, hogy a Közösség szerződésen kívüli felelőssége megalapozásának egyetlen feltétele sem teljesül jelen ügyben. Azt állítják különösen, hogy mivel a megtámadott határozat nem fejt ki joghatást a felperesek jogi helyzete vonatkozásában, az állítólagosan elszenvedett kár és megtámadott határozat hivatkozott jogszerűtlensége között nem áll fenn okozati összefüggés. Ugyanis egyrészt a megtámadott határozat a Közösség területén nem keletkezett semmiféle új kötelezettséget a felperesek terhére, másrészt pedig azon esetleges kár, mely a felpereseket Svájc területén érheti, a svájci hatóságok aktusainak következménye, akár annak, amellyel a Megállapodást területükön alkalmazhatónak nyilvánítják, akár annak, amellyel jóváhagyják a Megállapodás értelmében általuk vállalt kötelezettségek végrehajtásához szükséges szabályozást, mivel a Megállapodás ennek módja tekintetében választást enged a számukra.

199 A Bizottság ehhez hozzáteszi, hogy a Francia Köztársaság részéről a champagne-záradék beillesztése vonatkozásában gyakorolt esetleges nyomás nem bír jelentőséggel. A tárgyalások csupán előkészítő aktusok, és nem tekinthetők valamely kár okának, hiszen kizárólag a tárgyalások eredményét képező normatív jogi aktus képezheti kártérítés iránti jog tárgyát. Mivel a Svájci Államszövetség mint szuverén állam erősítette meg a Megállapodást, a felpereseknek, akik úgy vélik, a fenti Megállapodás által jogsértést szenvedtek, a svájci hatóságokhoz kell fordulniuk.

Az Elsőfokú Bíróság álláspontja

200 Az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a Közösségnek az EK 288. cikk második bekezdése szerinti, szerződésen kívüli felelősségének megalapozásához több feltétel együttes fennállása szükséges, melyek a következők: az intézményeknek felróható magatartás jogellenessége, a kár tényleges bekövetkezése, valamint az állítólagos magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés (a Bíróság 26/81. sz., Oleifici Mediterranei kontra EGK ügyben 1982. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1982., 3057. o.] 16. pontja, az Elsőfokú Bíróság T-175/94. sz., International Procurement Services kontra Bizottság ügyben 1996. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1996., II-729. o.] 44. pontja, a T-336/94. sz., Efisol kontra Bizottság ügyben 1996. október 16-án hozott ítéletének [EBHT 1996., II-1343. o.] 30. pontja és a T-267/94. sz., Oleifici Italiani kontra Bizottság ügyben 1997. július 11-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1239. o.] 20. pontja). Ha e feltételek valamelyike nem teljesül, a kártérítés iránti keresetet – e felelősség többi feltétele vizsgálatának szükségessége nélkül – teljes egészében el kell utasítani (a Bíróság C-146/91. sz., KYDEP kontra Tanács és Bizottság ügyben 1994. szeptember 15-én hozott ítéletének [EBHT 1994., I-4199. o.] 19. pontja és az Elsőfokú Bíróság T-170/00. sz., Förde-Reederei kontra Tanács és Bizottság ügyben 2002. február 20-án hozott ítéletének [EBHT 2002., II-515. o.] 37. pontja).

201 Jelen ügyben a kártérítés iránti kérelmet mindenekelőtt e feltételek közül a harmadik – a felrótt magatartás és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés – fennállásának szempontjából kell megvizsgálni. E feltétellel kapcsolatban az ítélkezési gyakorlat azt a követelményt állítja fel, hogy a hivatkozott kárnak a felrótt magatartás közvetlen

eredményének kell lennie (lásd e tekintetben a Bíróság 64/76., 113/76., 167/78. és 239/78., 27/79., 28/79. és 45/79. sz., Dumortier frères és társai kontra Tanács egyesített ügyekben 1979. október 4-én hozott ítéletének [EBHT 1979., 3091. o.] 21. pontját; az Elsőfokú Bíróság T-168/94. sz., Blackspur és társai kontra Tanács és Bizottság ügyben 1995. szeptember 18-án hozott ítéletének [EBHT 1995., II-2627. o.] 49. pontját és a T-13/96. sz., TEAM kontra Bizottság ügyben 1998. október 29-én hozott ítéletének [EBHT 1998., II-4073. o.] 74. pontját).

202 A felperesek úgy vélik, hogy a kár, amelyet egyrészt azon költségek alkotnak, melyeket viselniük kell a bor „champagne” elnevezéstől eltérő elnevezés alatt történő piacra juttatása céljából, másrészt pedig azon jövedelemkiesés, melyet az általuk termelt bor árának előrelátható csökkenése eredményez, amennyiben arról el kell távolítani ezt az elnevezést, közvetlenül a Megállapodás vitatott rendelkezéseit jóváhagyó megtámadott határozat Tanács és Bizottság részéről való elfogadásából ered.

203 Ezt követően, a megsemmisítés iránti kérelmek keretén belül bemutatottakhoz hasonlóan, a felperesek helyzetét kell megvizsgálni a Közösség, illetve Svájc területén.

204 A fenti 130–139. pontokból következik, hogy a Megállapodás vitatott rendelkezései a Közösség területén nem érintik a felperesek helyzetét, akik számára, a 2392/89 rendelet értelmében, a Megállapodás hatálybalépésének idején már tilos volt az általuk termelt bor „champagne” elnevezés alatt történő forgalmazása. A fenti 140–150. pontokban foglaltaknak megfelelően e tilalom a 2003. augusztus 1-jétől alkalmazhatóvá vált 753/2002 rendeletből ugyancsak következik.

205 Ebből következik, hogy a megtámadott határozat a Közösség területén nem okozhatta a felperesek által állításuk szerint elszenvedett kárt, lévén az általuk megjelölt kár már

az alkalmazandó közösségi szabályozás eredménye. E tekintetben meg kell állapítani egyébiránt, hogy termékeik „arquebuse” elnevezés alatt Belgiumban történő értékesítése során a felpereseknek egy másik elnevezés használatával kellett bevezetniük termékeiket a közösségi piacra már a Megállapodás hatálybalépését megelőzően.

- 206 Ami Svájc területét illeti, a fenti 91. pontból következik, hogy azon állítólagos káros hatások, melyeket a Megállapodás a felperesek tekintetében gyakorolt, kizárólag azon körülményből erednek, hogy a Svájci Államszövetség, szuverén módon határozva a Megállapodás aláírásáról és megerősítéséről, vállalta, hogy e Megállapodás rá nézve kötelező hatállyal bír, és a Megállapodás 14. cikkének értelmében kötelezte magát arra, hogy megteszi a Megállapodásból – köztük annak vitatott rendelkezéseiből – eredő kötelezettségei teljesítése érdekében szükséges intézkedéseket.
- 207 Tehát azon kárt, melyet a felperesek elszenvedhettek Svájc területén a svájci hatóságoknak a Megállapodás végrehajtása céljából hozott intézkedései következtében, nem lehet a Közösségnek felróható kárnak tekinteni, következésképpen az Elsőfokú Bíróság nem rendelkezik hatáskörrel az ezen intézkedések által okozott károk megtérítése iránt benyújtott kereset elbírálására.
- 208 Noha vitathatatlanul igaz, hogy a Svájci Államszövetség a Megállapodás aláírásával és megerősítésével, a nemzetközi jognak megfelelően, kötelezte magát arra, hogy biztosítja e Megállapodás teljeskörű végrehajtását, amelynek keretén belül nem rendelkezik diszkrecionális jogkörrel, ettől ez a kötelezettség továbbra is a Svájci Államszövetség szuverén választásának kifejezéséből ered, melyet a Megállapodás megkötéséhez vezető tárgyalások folytatása, tágabb értelemben pedig külkapcsolatok vitele során gyakorolt.
- 209 A felperesek azon érve, melynek értelmében a Svájci Államszövetségnek végső soron nem volt más választása, mint hogy hét ágazati megállapodása meghíúsulásának

terhe mellett, elfogadja a Megállapodás vitatott rendelkezéseit, nem vezethet arra a következtetésre, hogy a hivatkozott kár felróható a Közösségnek. Ugyanis, még ha feltételezzük is, hogy ez az érv bizonyítottan valós alapokon nyugszik, meg kell állapítani, hogy a fenti rendelkezések Svájci Államszövetség részéről történő elfogadása a kölcsönös engedményeken és előnyökön alapuló tárgyalások keretébe illeszkedik, amelyek eredményeként e tagállam szabadon és szuverén módon dönthetett volna úgy, hogy lemond a „champagne”, településnevet tartalmazó megjelölés védelméről, tekintettel úgy a Megállapodás, mint általánosabban, a hét ágazati megállapodás megkötéséhez fűződő átfogó érdekére.

- 210 Ezt a körülményt jelen esetben megerősíti a Chef du département fédéral des Affaires étrangères [Vorsteher des Eidgenössischen Departements für auswärtige Angelegenheiten – a svájci külügyminisztérium vezetője] 1999. március 24-i, a borászok-pincészek szövetségéhez címzett levele, amelyben a következők olvashatók:

„Az Önök értelmezése szerint a mezőgazdaság »fog megfizetni« a [z Unióval] gazdaságunk egyéb ágazatainak javára kötött rossz megállapodásokért. A *Conseil fédéral* [Bundesrat – a Svájci Államszövetség kormánya] nem osztja ezt az elemzést, mivel az 1999. február 26-án aláírt megállapodások részletes vizsgálata rámutatott, hogy a mezőgazdasági ágazat vonatkozásában kötött megállapodás önmagában is kiegyensúlyozott, és jelentős exportlehetőségeket fog teremteni a svájci mezőgazdaság számára az Európai Unió több mint 370 millió fogyasztót számláló piacán”.

- 211 Az a kérdés, hogy a Közösségnek a Megállapodás vitatott rendelkezéseinek tárgyalása során képviselt álláspontja a Francia Köztársaság azon szándékán alapul-e, hogy védje a francia „champagne” ellenőrzött eredetmegjelölést, e tekintetben egyáltalában nem releváns. Ugyanis jogilag nem lényeges, hogy a Francia Köztársaság milyen álláspontot képviselhetett azon Megállapodást előkészítő tárgyalások folyamán, melynek részes felei kizárólag a Közösség és a Svájci Államszövetség.

- 212 Végezetül meg kell jegyezni, hogy, mivel a felpereseket Svájc területén állítólagosan ért kár végeredményben ezen állam hatóságainak róható fel, az illetékes svájci bíróságok feladata, hogy állást foglaljanak az említett hatóságok által okozott kár megtérítése iránti jogosultság tárgyában.
- 213 Így anélkül, hogy a Tanács és a Bizottság részéről felhozott elfogadhatatlansági kifogásokról határozni kellene (e tekintetben lásd a Bíróság C-23/00 P. sz., Tanács kontra Boehringer ügyben 2002. február 26-án hozott ítéletének [EBHT 2002., I-1873. o.] 52. pontját és a C-233/02. sz., Franciaország kontra Bizottság ügyben 2004. március 23-án hozott ítéletének [EBHT 2004., I-2759. o.] 26. pontját), a jelen kártérítés iránti kérelmet – mint jogilag nyilvánvalóan alaptalant – el kell utasítani, amennyiben a Közösség területén állítólagosan elszenvedett kárra vonatkozik, illetve az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiánya miatt, amennyiben a Svájc területén állítólagosan elszenvedett kárra vonatkozik.
- 214 Tehát a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül, hogy helyt kellene adni a felperesek ötödik kereseti kérelmének.

3. Az eljárás során előadott új jogalapokról

- 215 2007. március 7-én a felperesek levélben kérték az Elsőfokú Bíróságtól, hogy az eljárási szabályzat 48. cikkének 2. §-a alapján élhessenek új jogalap felhozatalára vonatkozó jogukkal.
- 216 A felperesek az Európai Közösség és az Amerikai Egyesült Államok között a borkezeledelemről létrejött megállapodás megkötéséről szóló, 2005. december 20-i 2006/232/EK tanácsi határozat (HL 2006. L 87., 1. o.) elfogadására hivatkoznak,

amelyből az következik, hogy az ezen államban „nem szokásos földrajzi jelentőségű” neveknek minősített elnevezések továbbra is használhatók az általuk megjelölt termékek címkéjén, amennyiben azok szerepelnek a tanúsított címkék között. A felperesek azt állítják, hogy ezáltal az egyesült államokbeli egyes borászok bizonyos feltételek mellett továbbra is használhatják területükön a „champagne” elnevezést. Ez a körülmény jól mutatja a megtámadott határozat aránytalan és diszkriminatív jellegét.

- 217 E tekintetben elegendő azt megállapítani, hogy a felperesek érvei kizárólag érdemben vonatkoznak a keresetre, következésképp nem kérdőjelezhetik meg sem azt, hogy a megsemmisítés iránt benyújtott kereset elfogadhatatlan, sem pedig azt, hogy az Elsőfokú Bíróság illetékességének részleges hiánya folytán nem foglalhat állást a fent bemutatott, Svájc területén állítólagosan elszenvedett kár megtérítése iránt benyújtott kereset tárgyában. Másfelől, mivel ezen érvek a Bizottságnak a felek által a Közösség területén állítólagosan elszenvedett kárt okozó hibájának bemutatására irányulnak, nem kérdőjelezhetik meg azt sem, hogy a Közösség területén, amint az fentebb megállapítást nyert, nem áll fenn okozati összefüggés a kár és az állítólagos hiba között.
- 218 Anélkül, hogy meg kellene határozni, jelen ügyben teljesülnek-e az elfogadhatatlanságnak az eljárási szabályzat 48. cikke 2. §-ában foglalt feltételei, a felpereseknek a 2006/232 határozatra alapított érveit mindenképpen el kell utasítani.

A költségekről

- 219 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a felperesek pervesztesek lettek, a Bizottság és a Tanács kérelmének megfelelően saját költségeiken kívül a Bizottságnál, valamint a Tanácsnál felmerült költségek viselésére is kötelezni kell őket.

220 Az eljárási szabályzat 87. cikke 4. §-a első bekezdésének alapján a Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a megsemmisítés iránti kérelmeket – mint elfogadhatatlanokat – elutasítja.**
- 2) Az Elsőfokú Bíróság a kártérítési kérelmet elutasítja.**
- 3) A felperesek maguk viselik saját költségeiket, valamint kötelesek viselni a Tanácsnál és a Bizottságnál felmerült költségeket.**
- 4) A Francia Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Kelt Luxembourgban, 2007. július 3-án.

E. Coulon

hivatalvezető

M. Jaeger

elnök

MELLÉKLET

Jacqueline Gonin Péroset-Grandson (lakóhelye: Champagne [Svájc]),

De Rahm és Cie SA (lakóhelye: Lausanne [Svájc]),

Françoise Grin (lakóhelye: Champagne),

Janine Payot (lakóhelye: Champagne),

Rose-Marie Richard (lakóhelye: Morges [Svájc]),

Yolande Richardet (lakóhelye: Les Tuileries-de-Grandson [Svájc]),

Antoinette Schopfer (lakóhelye: Yverdon-les-Bains [Svájc]),

Huguette Verraires-Banderet (lakóhelye: Renens [Svájc]),

Dominique Dagon (lakóhelye: Onnens [Svájc]),

Susy Dagon (lakóhelye: Champagne),

Élisabeth Giroud (lakóhelye: Champagne),

Huguette Giroud (lakóhelye: Champagne),

Serge Gonin Péroset-Grandson (lakóhelye: Champagne),

Gilbert Guilloud (lakóhelye: Champagne),

Claude Loup (lakóhelye: Champagne),

Charles Madörin (lakóhelye: Champagne),

Claude Madörin (lakóhelye: Jongny [Svájc]),

Rudolf Moser-Perrin (lakóhelye: Payerne [Svájc]),

Marc Perdrix (lakóhelye: Champagne),

René Perdrix (lakóhelye: Giez [Svájc]),

Éric Schopfer (lakóhelye: Champagne),

Denis Tharin (lakóhelye: Champagne),

José Tharin (lakóhelye: Champagne),

Maxime Tharin (lakóhelye: Champagne),

Albert Banderet (lakóhelye: Champagne),

Gilbert Banderet (lakóhelye: Champagne),

Jean-Pierre Banderet (lakóhelye: Yverdon-les-Bains),

Emmanuel Borgeaud (lakóhelye: Champagne),

Paul André Cornu (lakóhelye: Champagne),

Ronald Dagon (lakóhelye: Champagne),

Jean-Michel Duvoisin (lakóhelye: Bonvillars [Svájc]),

Daniel Forestier (lakóhelye: Bonvillars),

Michel Forestier (lakóhelye: Champagne),

Edgar Giroud (lakóhelye: Torgon [Svájc]),

Edmond Giroud (lakóhelye: Champagne),

Georges Giroud (lakóhelye: Champagne),

Cofigo SA (székhelye: Morges [Svájc]),

Jean Vogel (lakóhelye: Grandvaux [Svájc]),

Commune d'Yverdon (Svájc).